

RØDE ★ GARDE

Nr. 1—1971

Organ for SUF(ml)

pris kr. 1,—

SKOLEELEVER I KAMP MOT EEC OG RASJONALISERING

Motstanden mot EEC vokser stadig på skolene. Flere steder har elevene opprettet aksjonskomiteer mot EEC og rasjonalisering. For mange er spørsmålet nå: Hvordan skal vi organisere kampen og

stadig videreføre den? Inne i bladet finner du rapporter fra noen steder der det foregår noe. Videre tar vi opp spørsmålet om Elevrådet i forbindelse med en artikkel, »Bruk Elevrådet», og i

forbindelse med opprettelsen av en interesseorganisasjon i Tromsø. Landsmøtet i Norges Gymnasiastsamband var godt på mange måter. Vi kommenterer landsmøtet i dette nummeret.

SKOLESTOFF: s. 8—11

DEMONSTRASJONER MOT USA - IMPERIALISMEN

USA-imperialistene og Saigon-quislingene har startet nye krigsventyr mot folket i Indo-Kina. Nixon prater tilbaketrekking, fredelig løsning og vietnamisering, mens han gjenopptar bombinga av Nord-Vietnam, øker bombinga i hele Indo-Kina og setter sine marionette-soldater i gang med de villeste utvidelser av krigen. Nixon-doktrinen betyr ikke annet enn ødeleggelse, flere

drepte, økt krig.

Over hele verden har det reist seg en storm av forbitrelse og protest: USA-imperialismen må stanses, USA må trekke seg ut av hele Indo-Kina. Også i Norge har det vært demonstrasjoner. Bildet over viser en punktdemonstrasjon utenfor den amerikanske ambassaden i Oslo fredag 5. februar i år.

Det er viktig å slå fast at tiltalen mot de 5 viser tillitsmannsordningens fullstendige udugelighet, men mye viktigere er det å reise kampen mot kjernen i saka: Forsøket på kriminalisering.

SOLDATSTOFF: s. 18—20.

Den beste måten å slå tilbake husleieøkningen på, var å gå til husleiestreik. Dette våpenet har vi brukt en gang før med godt resultat: Vi dannet derfor en streikekomite på dette møtet og gikk rundt på dørene.

HUSLEIESTREIK OG BOLIGDYRTID: s. 4—5

Vest-Tyskland står for 50 % av varehandelen i EEC og representerer den sterkeste truselen mot norsk suverenitet.

EEC OG IMPERIALISMEN: s. 14.

Om „RØDE GARDE“

De rapportene som vi har fått viser at det siste nummeret er blitt svært godt mottatt overalt. De viser at salget har gått langt bedre enn tidligere: »Bladet strømmet ut når vi står og selger det», sier en rapport. Det viser seg også at Røde Garde nå i langt større grad enn tidligere, blir *brukt* i det anti-kapitalistiske og revolusjonære arbeidet. Og det var nettopp det som var formålet med nummeret.

Særlig ser det ut som om artiklene under »slik merkes dyrtida...», rapportene om organiseringa av EEC-arbeidet og skolestoffet fra Svolvær og »Katta» i Oslo har vært til direkte hjelp for det arbeidet mange av leserne står oppe i. Videre har det vært mange lovord

om sympatisørartikkelen »Skjevhetene har jeg sett lenge...».

En annen positiv side ved siste nummer var lay-outen, som mange mener er slik at den utvikler det politiske innholdet i bladet på en framifrå måte.

Svakhetene ved det siste nummeret finner vi først og fremst i artikkelen om Woodstock, som flere har kritisert sterkt fordi den ikke tar utgangspunkt i de spørsmåla som ungdommen stiller seg i samband med filmen: Hva med narkotikabruken på Woodstock-festivalen?

Redaksjonen har oppsummert arbeidet hittil slik at dersom RG skal kunne bygge ut den framgangen som bladet utvilsomt har hatt, er

det tvingende nødvendig at progressiv ungdom utover hele landet deltar aktivt i utviklinga av bladet. Det betyr at dere må sende inn til redaksjonen artikler, rapporter eller notater om det som skjer der dere jobber, enten det er på skoler, arbeidsplasser eller soldatmoer. Fortell om overgrep og undertrykking som har foregått. Og kom med kritikk av bladet. Studer det som står om de forholda som dere står oppe i, og skriv og fortell om dere har hatt noen nytte av stoffet, hvordan dere har brukt det, og hva dere synes burde vært bedre.

Det er slike saker vi har saknet, og som vi trenger for at bladet skal tjene folket. Formann Mao sier: »Her virker to prinsipper: *det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.*» Og det er nettopp massenes behov og ønsker RG vil uttrykke.

studier av RØDE GARDE

Spørsmålene i RG er laga spesielt for små grupper som kommer sammen for å diskutere politikk og drive politisk praksis. Spørsmålene kan sjølsagt omformuleres, men dette er i alle fall hva redaksjonen mener er viktigst å få diskutert i dag. Stoff til spørsmålene finns i bladet, men sjølsagt går det an å finne bakgrunnsmateriale andre steder også, f. eks. Klassekampen. Redaksjonen vil ha rapporter om studiene og om de har ført til noe i praksis.

1. Drøft det arbeidet som har vært drevet mot EEC og rasjonalisering på din skole. Pek

på feil og diskuter hvordan erfaringene fra andre skoler kan hjelpe dere i kampen.

2. Hvordan virker dyrtida for folk i studie-gruppa?

Hvorfor må vi se på dyrtida som ledd i EEC-forberedelsene?

Ta med erfaringer fra samtaler med andre folk om forskjellige sider ved dyrtida.

3. Vest-Tyskland utvikler seg stadig sterkere som imperialistisk stormakt. Hva er bakgrunnen for dette?

Diskuter sammenhengen mellom den vest-tyske utviklingen og planer om norsk medlemskap i EEC.

Hvordan vi selger Røde Garde

Vi har nå fordoblet salget av Røde Garde på skolen vår fra 50 til 100 eksemplarer. Årsakene til dette er flere, en av dem er uten tvil at redaksjonen i Røde Garde på en bedre måte har klart å følge masselinja i utarbeidelsen av bladet.

Men hovedårsaken er at vi som selger RG har fått et bedre grep om organiseringen av salget.

Vi delte inn salget i fire trinn:

Forarbeidet. På skolen min har vi f. eks. delt ut løpesedler om konsekvensene av norsk medlemskap i EEC for skoleelevene. Vi oppfordret elevene til å kjøpe RG for å sette seg bedre inn i hvordan elevene skal føre en kamp mot EEC og dyrtida. Ved siden av å dele ut løpesedler snakket vi også personlig med mange av elevene om disse sakene. Denne personlige kontakten er svært viktig.

I samband med dette er det selvsagt nødvendig at selgerne på forhånd studerer de viktigste artiklene nøye, slik at vi kjenner det politiske innholdet i bladet.

Selve salget. Vi har nå begynt å arrangere spesielle salgsdager der vi selger RG i klassene våre og i skolegården. Det viser seg at det er svært viktig at selgerne viser dristighet i arbeidet og at de ikke er redde for å kontakte elever de fra før av ikke kjenner. Elevene er nesten alltid positivt innstilt og salget og diskusjonene går strykende. Siste gang vi solgte var det enkelte elever vi ikke tidligere har hatt kontakt med som ba om å få flere eksemplarer slik at de kunne selge bladet

videre i klassene sine!

Etterarbeidet. Etterarbeidet har vi ennå ikke fått et skikkelig grep om, men selvsagt er det nødvendig å kontakte *alle* som kjøper RG og diskutere artiklene med dem, oppfordre dem til å kritisere bladet, svare på spørsmål de enkelte elevene har osv. For det første vil dette legge grunnlaget for å heve det politiske nivået hos dem vi selger til og for det andre vil det sette RG under massenes overvåking. Den kritikken som blir lagt fram fra kjøperne vil bidra til å gjøre RG enda bedre.

Oppsummering av salget. Det er nødvendig at vi oppsummerer de tre første delene av salget. Dette vil vise de positive og negative sidene ved salget slik at vi er i stand til å rette på feila og holde fast ved og videreutvikle de positive sidene i framtidige salg.

Til neste salg setter vi oss så enda høyere mål enn vi hadde ved dette salget på grunnlag av de erfaringene vi har gjort.

Jeg vil til slutt oppfordre alle til å være dristige og oppfinnsomme når det gjelder å finne nye ideer og metoder i arbeidet med å spre Røde Garde!

BREV & KRITIKK

WOODSTOCK

Kamerater!

I Røde Garde nr. 4 1970 presenterte dere en artikkel om »Woodstock» som jeg mener det er viktig å korrigere på et par punkter. Utgangspunktet er altså Woodstock-festivalen. Først noen ord om den. Woodstock-festivalen var en popfestival med det samme innhold som har prega de store popfestivalene i Vest-Europa de siste åra. På den ene sida deltok en masse ungdom som flykta fra samfunnet til musikk og hasj. På den andre sida deltok en mengde borgere som kombinerte ferieweekend med billig underholdning og »fri sex».

Dere skriver »de delte alt de hadde, de var trivelige mot hverandre». Hva er den andre sida, kamerater! La dere merke til hvordan det så ut på plassen etter at festivalen var avslutta?

Hva er det som er så verdifullt med at en masse folk kommer sammen og avreagerer sine individuelle behov i tre dager, for så å fortsette på den gamle karusellen? Det er klart at dette er beinhardte resultater av den kapitalistiske hverdag i USA, men det er *så langt fra* uttrykk for noe verdifullt.

For det andre, la dere merke til intervjuet med »vanlige folk» og hvordan de så på festivalen? Jo, de syntes alle som en at det var okay saker, det var jo så uskyldig alt sammen. Filmen »Woodstock» presenterer festivalen slik for publikum verden over: Disse sakene, hasj, hippier osv. er jo ikke så farlige. Om selve festivalen, eller deler av den, hadde ei progressiv side av betydning, kom den fullstendig bort i den måten filmen behandla det på. Filmen hadde nemlig som viktigste formål

å skape profitt for amerikanske kapitalister. Skillet mellom Woodstock-festivalen slik den egentlig var, og filmen »Woodstock», grep dere ikke, kamerater, og det er et viktig skille.

Og til slutt: »filmen er god, musikken til tider førsteklasse». Er det en proletær problemstilling om »filmen er god»? Bygger ikke dette på et borgerlig syn på kunst og film? Var »Woodstock» en god film når vi vurderer den utfra hvordan enhver kommunist må vurdere kunst? Tjener den arbeiderklassens revolusjonære kamp, eller gjør den det ikke? Jeg mener hovedsida ved »Woodstock» (filmen) var dårlig. Og hva ga den »første-klasse» musikken uttrykk for når vi vurderer filmen som et hele? Var det en musikk som tok utgangspunkt i proletariatets kår, en musikk som sto i kampstilling til det borgerlige samfunnet? Var det ikke nettopp en musikk for et forvirra, splitta og desillusjonert sjikt i det borgerlige samfunnet?

Jeg mener dere hoppa bukk over viktige ting i filmkritikken deres, kamerater!
Kunst for folket!

L.B.

Denne kritikken er god og riktig. Vi har nå diskutert artikkelen om Woodstock i redaksjonen og kommet fram til de samme resultatene. Vi hadde gjort det »progressive» ved filmen til hovedsida i vurderingen. Feilen vi gjorde når det gjaldt »Woodstock» var mangel på politisk diskusjon før vi tok den inn. Vi skjøv artikkelen til side til fordel for andre »viktigere» ting. Det er klart at en slik artikkel om »Woodstock» er uhyre viktig. For framtida skal vi være mer observante når det gjelder kommentarer til borgerlige kunstretninger.

RG-red.

DE VIRKELIGE HELTENE

I artikkelen »Erfaringene fra Katta» i forrige nummer av Røde Garde, heter det i forbindelse med en aksjon mot standardiserte prøver: »Hvordan kunne dette skje? Jo, ved at de progressive elevene, med marxist-leninistene i spissen, hadde drevet aktivt propaganda- og agitasjonsarbeid blant elevene.»

Vi mener artikkelen har en alvorlig mangel. Den understreker ikke at det er elevflokkene som er den avgjørende faktoren i skolekampen. Det må være elevenes aktive kamp og mobilisering som er avgjørende for om vi skal kunne tilbakevise statens rasjonaliserings-tiltak. Marxist-leninistenes rolle er gjennom propaganda og agitasjon å legge grunnlaget for kampen og senere stille seg i ledelsen for den.

Katta-elever.

Redaksjonen er enig i at artikkelen hadde en alvorlig mangel slik det kom fram i kritikken. Et sitat fra Mao Tsetung: »Det er massene som er de virkelige heltene, selv er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minimale kunnskaper engang.»

RG-red.

Innlegg til bladet, kritikk o. l. sendes til: Røde Garde, Fyrstikkallen 19, Oslo 6. Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.

CREDITBANKEN, EEC OG FOLKETS KAMP

Creditbankens egen virksomhet og angrep mot SUF(m-l) og andre progressive er en utvikling i fascistisk retning. Når alt går glatt for monopolkapitalen, når profitten øker, når markedene utvides og folket ikke reiser seg, da smiler direktør Melander og taler vakkert om »demokrati» og »det europeiske fellesskapet». Men når folket gjennomskuer frasene og organiserer seg til kamp, hindrer monopolkapitalen fra å gjennomføre EEC-planene, da sender Melander ut ordre om å slå hardt til mot de progressive. I første omgang dreier det seg om »informasjon» til næringslivet, LO-ledelsen og andre likesinnede. I neste omgang dreier det seg om å slå til med rettsvesen, politi og militære tropper. Rettsaken i Åsegarden, angrepet mot Sosialistisk Opplysningsråd og den planlagte aksjonen mot Efskind er bare en forsmak på det som monopolkapitalen kan sette i verk når »bare tiden er moden».

FASCISMEN OG FOLKETS SVAR

Utvikling fra »demokrati» til fascisme i kapitalistiske land er en gammel historie. Mellomkrigstida er rik på eksempler som viser det. I Norge fantes det en borgerlig leir av typen Creditbanken, Farmand, Libertas, VG, NÅ som la grunnlag for Quislings fascisme. I Tyskland ble fascismen gjennomført i nær forståelse med ledende kapitaleiere til stor ulykke for det tyske folket og hele verdens folk.

I dag er fascismen på frammarsj igjen, ikke bare her i landet, men også i de dominerende kapitalistlandene. Overalt skjer det hardere utbytting, tilstopping av »demokratiske ventiler» og forfølgelser og fengsling av progressive.

I USA er fascismen framherskende. »Liberal-demokratiske» borgere har ingenting å stille opp mot militarisering av landet, utvidelse av angrep mot folket i Indo-Kina og innenlandsk utbytting av arbeidere og fargede. I Japan og Vest-Tyskland er det en økende militarisering og undertrykking. Nixon-doktrinen går ut på å bygge ut alliansen Japan/Vest-Tyskland/USA som brohode mot verdens folk.

Hvordan skal vi bekjempe denne utviklingen? Skal vi sikt: Ved opprettelsen av enhetsfronten. I Norge er monopolkapitalens farligste angrep på folket planene om å innlemme landet i et EEC der tysk kapital og tysk militarisme dominerer. Planene har alle-

rede medført en skjerpning av undertrykkninga i form av dyrtid og lønnsstopplov. Følgelig bygger vi opp enhetsfronten med utgangspunkt i dette angrepet. Det må være en forsvarsfront rettet mot folkets opplagte fiender, eierne av monopolkapitalen, og deres allierte i de store kapitalistiske landa.

LEDELSEN I FOLKEBEVEGELSEN

Folkebevegelsens ledelse har foreløpig ikke forstått at det dreier seg om en anti-imperialistisk kamp, en kamp for folkets livsinteresser. Den tror fortsatt at det nytter utelukkende å argumentere med monopolkapitalen om nødvendigheten av å nøye seg med en handelsavtale med EEC, av å holde fast på de nasjonale verdier og avholde en folkeavstemning i EEC-spørsmålet. Har ikke Creditbanken overbevist Folkebevegelsens ledere om at en slik linje ikke holder? Har ikke ledelsen forstått at EEC er noe som folk opplever på kroppen i dag i form av moms, dyrtid og lønnsstopp — storkapitalens forberedelsestiltak? Har ikke ledelsen sitt utenrikspolitiske gangsyn i orden, slik at den forstår EEC's imperialistiske karakter? I boka »ABC om EEC» gir Haugestad sin tilslutning til OECD, en organisasjon som er bygd opp over aksene USA/Japan/Vest-Tyskland. Forstår ledelsen det feilaktige i et slikt syn?

ANTI-EEC-UKA

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har vist seg som en god organisator for en effektiv motstand mot EEC-forberedelsene. For arbeiderkomiteen er det klart hva saken dreier seg om: Angrep fra folkets fiender mot folkets levevilkår. Og arbeiderkomiteen har aldri vært i tvil om EEC's imperialistiske karakter.

Fra den 22. til 28. mars skal Arbeiderkomiteen arrangere en landsomfattende anti-EEC-uke. I denne uka skulle det være grunnlag for et bredt samarbeid mellom alle EEC-motstandere uansett organisatorisk tilknytning. Vi appellerer til ledelsen i Folkebevegelsen om å drøfte innholdet i denne uka grundig. Forberedelsene til uka må starte så snart som mulig i alle aksjonsenheter rundt om i landet.

KAMP FOR SOSIALISMEN

På lengre sikt hevder marxist-leninistene nødvendigheten av å ta makta fra kapital-

BOLIGDYRTID - GÅ TIL AKSJON

Fra et streikemøte på studentbyen på Sogn

“Filosofi-gruppa”

Aksjonsgruppa mot EEC på filosofisk-idehistorisk og slavisk institutt på Universitetet i Oslo som vi skrev om i forrige nummer, har kommet godt i gang med arbeidet etter jul.

Gruppa har hatt et møte for å diskutere arbeidet og studiene framover. På bakgrunn av husleiestreikene på studentbyene Sogn og Kringsjø kom de fram til at aksjonsgruppa skal støtte streiken og være med på å utvide den til en bred front mot boligdyrtida. I diskusjonen kom det fram at boligdyrtida er et spesielt utslag av den dyrtidspolitikken som staten fører som en forberedelse til norsk EEC-medlemskap. Aksjonsgruppa fant ut at den skulle prøve å komme i kontakt med andre grupper på universitetet og undersøke deres boligforhold. Gruppa ble delt i tre smågrupper på 7–8 i hver, og disse smågruppene skal undersøke bolig- og arbeidsforhold for fremmedarbeiderne i Samskipnaden, vaskepersonalet på historisk-filosofisk fakultet, hjelpelærerne og kontorpersonalet. Dette arbeidet har nå kommet godt i gang.

KONKRETE UNDERSØKELSER PÅ BOLIGDYRTIDA!

LEDER, forts.

eierne, stoppe angrep mot folket og den fascistiske utviklinga for godt. Det kan først skje når folket reiser seg til kamp med det kommunistiske partiet i ledelsen. Når folket samler seg til kamp er det uovervinnelig. I et land på 700 millioner innbyggere er fascismen nedkjempet og sosialismen innført. Folket har makta – personer av typen Melander har ingen betydning. Vi skal altså ikke bare forsvare oss mot monopolkapitalen ved hjelp av enhetsfronten, en gang skal vi bli så sterke at vi kan gjøre opp med den også.

SLUTT OPP OM EEC-UKA 22.–28. MARS. ENHET I EEC-ARBEIDET! KAMP MOT DET IMPERIALISTISKE EEC! DELTA I DET PARTIBYGGENDE ARBEIDET – BEKJEMP MONOPOLKAPITALEN OG DEN FASCISTISKE UTVIKLINGA!

HUSLEIESTREIK!

I forrige nummer av Røde Garde kunne vi lese at læreguttene på Læregutthjemmet i Bergen protesterer mot heving av pensjonsprisen. Høsten 1969 kostet det 100 kroner pr. uke å bo på Læregutthjemmet, våren 1970 steg det til 115, og i oktober 1970 til 140. Det vil si en økning på 40 % på under ett år!

På Etterstad i Oslo har det blitt oppretta en bostedskomite mot EEC og boligdyrtid, og det arbeides med å opprette lokale gatekomiteer. I komiteen skal de gå i gang med studiegrupper på EEC og dyrtida, med spesiell vekt på boligdyrtida. Husleiene i dette strøket har som de fleste andre steder steget kraftig det siste året, og nye økninger ventes.

Siden like etter nyttår har studenter på studentbyene Sogn og Kringsjø vært i husleiestreik. Fra nyttår hevet Student-samskipnaden husleiene med kr. 15 pr. måned for enkelthybler og kr. 30 for familieleilighetene. For studentene er dette en merutgift som de har vanskelig for å klare når en ser at prisene på de fleste andre varer også stiger, på tross av den såkalte »prisstopp». Når dette skrives er 900 studenter i husleiestreik, og flere kommer med etterhvert.

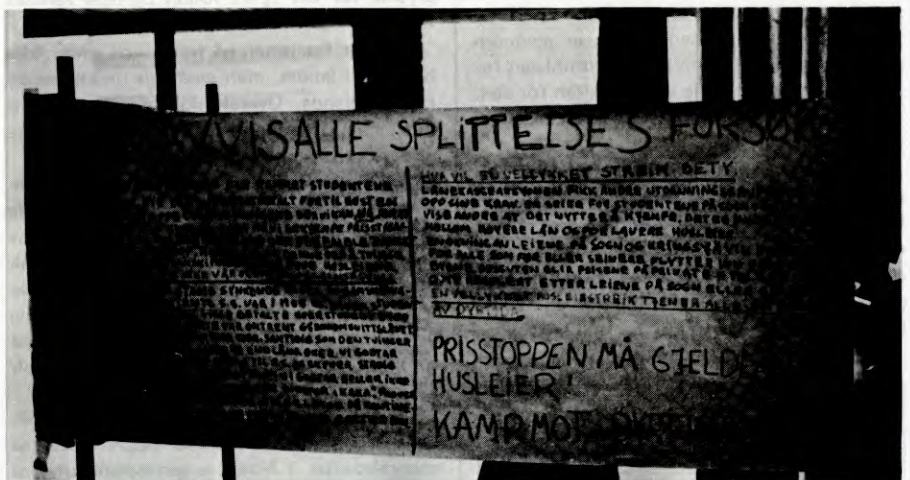
Dette er bare et par eksempler på hvordan boligdyrtida slår ut, de aller fleste av oss har også merka den, enten vi bor på studentbyer, elevhjem, lærlingehjem, i leilighet eller på private hybler.

Hvorfor stiger husleiene? I OBOS-bladet 3/70 kan vi lese at bokostnadene stiger, og at husleiene må økes. Som

grunn gir de momsene, økning av eien-domsskatten og økning av husbankens utlånsrente. Så kan man spørre hvorfor skattene, avgiftene og diskontoen økes. Momsen ble innført både fordi den er obligatorisk for EEC-landa og for at staten skulle få større inntekter, slik at innlemmelsen i EEC skal gå lettere. Det norske rentenivået må opp på EEC-nivå som er 6–7 %, og som en begynnelse heves renta fra 3,5 til 4,5 %. Dette slår ut på alle husleier og rentene folk betaler for lån til innskudd. Statens og storkapitalens EEC-forberedelser skal altså betales av folket. Husleiene er unntatt fra prisstoppen, og for mange er nettopp husleiene i dag brennpunktet for statens dyrtidspolitikken. På Sogn og Kringsjø kom streiken i gang for å slå tilbake dyrtidsframstøtet fra SAMSKIPNADEN som ytterligere vil forverre studentenes levevilkår. Liknende tiltak vil bli satt i verk mot de andre dyrtidsframstøta som staten gjennom Samskipnaden prøver å påføre studentene.

Demonstrasjonen mot boligdyrtida i Oslo 29/1 som samla 600 studenter og skoleelever, viser at det ikke bare er studenter på Sogn og Kringsjø som rammes av boligdyrtida. Til dere som bor på pensjonat, elevhjem, på private hybler osv.: diskuter hva dere kan gjøre med husleieøkninga hos dere, les om og lær av erfaringen til en streikeaktivist for å få ideer til en eventuell aksjon mot boligdyrtida der dere bor.

FULL PRISSTOPP PÅ ALLE HUSLEIER!

Veggaviser er blitt flittig brukt under husleiestreiken på studentbyene. Her er en fra Universitetet på Blindern.

DEMONSTRASJON!

Ungdom under utdanning!

Felles kamp mot boligdyrtid!

AVMARSJ FRA UNIVERSITETSPLASSEN
I SENTRUM FREDAG KL. 17.00

Oppmøring kl. 16.30. To små lokale parader på plenen og framover!
Vi går fra Universitetsplassen til regjeringsbygget.
Applaus! Advarsel om utvalgte til regjering!

STREIKEAKTIVIST

Når dette skrives har husleiestreiken på studentbyene i Oslo, Sogn og Kringsjø, vart i fire uker. Initiativtakerne til denne aksjonen var en del familier i leilighetene der. Røde Garde har snakket med en av dem som var med fra begynnelsen av aksjonen for å få vite mer om bakgrunnen til den. Vi lar henne fortelle:

Da Studentsamskipnaden (SS) vedtok en ganske kraftig husleieøkning for studentboligene fra 1. januar, reagerte vi spontant. Vi ble rett og slett forbannet over at pengingen vår skulle bli enda tynnere enn den allerede var. Noen av oss i nr. 85 trommet sammen et møte, og her ble vi enige om at noe måtte gjøres. Vi ville og kunne ikke finne oss i den voldsomme prisøkningen.

Den beste måten å slå tilbake husleieøkningen på var å gå til husleiestreik. Dette

våpnet har vi brukt en gang før med godt resultat. Vi dannet derfor en streikekomite på dette møtet, og gikk rundt på dørene for å få flest mulig med. Omkring 70% av familiene ble på denne måten med på streiken. Samtidig hadde det samme skjedd i nr. 102, og på et fellesmøte senere ble de to streikekomiteene slått sammen. Vi skjønnte at vi måtte lære av massene, være klar over at situasjonen kunne forandre seg og hele tiden stå i ledelsen. Vi hadde stadig aksjoner for å få med oss flest, bl. a. ved å oppsøke dem som ikke hadde vært med på møtene våre. Dette ga resultater; stadig flere sluttet seg til streiken.

For oss, som er en familie på fire, vil en økning på 30 kr. pr. mnd. bety svært mye. Dersom SS fastholder økningen, er vi f. eks. nødt til å ta et av barna ut av barneparken, vi vil ikke ha råd til det. SS har dessuten planlagt en økning på 100 kr. på depositumet, og det betyr en ytterligere belastning.

Vi er optimistiske for hva resultatet av streiken vil bli. Hvis vi følger en riktig linje i kampen, vil stadig flere bli med. Det er ikke så mange som er direkte motstandere av aksjonen, men mange er ennå usikre. Vi må sørge for å få isolert de reaksjonære som aktivt motarbeider oss, og gjøre klart at dette ikke er en usolidarisk aksjon satt i gang av en gruppe privilegerte. I realiteten er det de reaksjonære som spiller splitterens rolle i denne saken.

Hun vi snakket med kunne fortelle at de har et lån på 5500 kr. pr. semester. For å sette dette inn i sin rette sammenheng har vi satt opp et minimumsbudsjett for en familie på fire i Oslo i dag.

Demonstrasjonen i Oslo til støtte for husleiestreiken på studentbyene og mot boligdyrtida.

ANTI-EEC UKE

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har tatt initiativ til en landsomfattende anti-EEC-uke 22.-28. mars. Alle lokale komiteer oppfordres til å aktivisere EEC-motstandere til stands, demonstrasjoner, åpne møter og bank-på-aksjoner, alt etter hva som passer de forskjellige steder.

Motstanden mot EEC-forberedelsene må bygges opp til en besluttsom kamp fra hele folkets side. Til nå har de forskjellige organisasjonene som går imot EEC, konsentrert seg i hovedsak om spredning av propaganda- og opplysningsmaterieil. Dette har utvilsomt vært en helt nødvendig og god virksomhet, og den fasen er ennå ikke avsluttet. Men vi mener at dette bare kan være den første fasen i bevegelsen.

Vi tror med andre ord ikke at det er *nok* å skape en opinion i folket mot medlemskap. Storkapitalen og de partiene som følger dens interesser, har gang på gang bevist at de ikke bryr seg det minste om hva folk «mener». Vi

kan derfor ikke forlite oss på at et flertall i en folkeavstemning kan holde oss utenfor «felleskapet».

Vi kan heller ikke tro at 38 stortingsmenn kan holde oss utenfor EEC (det nødvendige mindretall). Erfaringene fra saka om kilometeravgiften viser oss klart nok at de opposisjonelle blir piska inn i rekkene igjen, og at Stortinget gir blaffen i folkeopinionen.

Dette betyr at EEC-motstanden får virkelig tyngde og slagkraft bare dersom den har som formål å reise folket til aksjoner mot EEC. Vi må ta sikte på å møte den norske og utenlandske storkapitalens planer om norsk innlemmelse i EEC med streiker og masse-demonstrasjoner.

KAMP MOT EEC OG DYRTID! REIS KAMPEN DER DU BOR!

Trenger du opplysninger og hjelp i arbeidet, så skriv til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, Postboks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8.

Husleie	280,00
Strøm	60,00
Vaskemaskin	64,00
Faste utgifter	404,00
Mat pr. mnd.	740,00
Vaskepulver	30,00
Aviser	30,00
Tran o. l	30,00
Bleier	45,00
Klær	240,00
Luksus (kan sløyfes)	200,00
Totalsum	kr. 1719,00

20 l melk	29,60
5 brød	11,00
1 1/2 kg marg.	6,50
Middag	50,00
Grønnsaker	17,50
Dessert	7,00
Ost	5,00
Egg	10,00
Sardiner	4,00
Kaviar/leverpostei	5,00
Pølse	5,00
Appelsiner	12,00
Pr. mnd.	740,00

HVA ER GJORT PÅ ØSTKANTEN ?

Siden forrige rapport til Røde Garde har arbeidet på Østkanten mot EEC og dyrtid utviklet seg kraftig, både kvantitativt og kvalitativt. Framgang har klart vært hovedsida, men de erfaringene vi har fått har like klart vist oss at vi har gjort feil. Ikke uopprettelige feil på noen måte, men feil som må korrigeres, og som blir korrigerert.

Disse feilene har i hovedsak gått på følgende:

1) Subjektivistisk planlegging av arbeidet uten tilstrekkelig klar og konkret analyse av målsettingen, metoder for å nå målene og komiteens arbeidskapasitet.

2) Tendenser til økonomisme i propaganda og agitasjon. Vi har tatt utgangspunkt i dyrtida, men ikke i tilstrekkelig grad vist sammenhengen mellom den og EEC-bestrebelsene. Dermed har grunnlaget for en klar anti-kapitalistisk kamp ikke kommet sterkt nok fram. Dette skyldes utvilsomt manglende tillit til folks politiske nivå.

3) Tendenser til monopolisering av arbeidet på et fåtall personer. Dette går tilbake til de første ukene av komiteens arbeid, da enkelte hadde større kapasitet til å ta på seg oppgaver enn andre, og dette har ikke i tilstrekkelig grad blitt rettet på etter hvert som disse forholdene har forandret seg.

Alle disse feilene er viktig å få korrigerert, men hovedfeilen som det aller skarpest må tas fatt i, er økonomismen og den manglende tillit til våre venner. I denne feilen ligger også mye av grunnlaget for de andre feilene som er nevnt.

FEIL, OG GODE ERFARINGER

Fra den 2. desember og fram til jul besto den eksterne virksomheten av stands på Galgeborg og Grønland, og opplegget for nye framstøt i januar ble skissert opp. Her kom subjektivismen inn. Et svært program ble lagt opp uten at målsetting, arbeidskapasitet og metoder for arbeidet ble skikkelig klargjort.

Vi planla å starte studier den 4. januar med en studiedag pr. uke. Den første lokale løpeseddel skulle ut i 5000 eksemplarer fra den 5. til 9. januar. Dørraksjoner med salg av EEC og dyrtidsheftet, undersøkelser av boforhold, husleier og folks innstilling til EEC og dyrtid skulle dekke de som hadde fått løpesedlene. Den 25. januar var det et åpent møte på Tøyen som avslutning og oppsummering av dette framstøtet, og for å knytte til oss nye kontakter. Foran møtet skulle en ny løpeseddel spres i 10 000 eksemplarer, og dørraksjoner skulle også være et ledd i å spre opplysning om møtet.

Ved siden av dette: Stands hver lørdag for salg av heftet, utdeling av de to løpesedlene og agitasjon og propaganda. Selv om opplegget var dårlig begrunnet i starten, ble det i hovedsak gjennomført, med en innskrenkning i omfanget av dørraksjonen, og vi har fått en mengde erfaringer som vi kan dra nytte av framover.

GRUNDIG OG MÅLRETTA ARBEID

Den viktigste erfaringen er at kvaliteten må være hovedsida i arbeidet. Utkjør av løpesedler og likeså stands er nyttige og nødvendige, men bringer små resultater kvalitativt. Direkte kontakt med folk der de bor må være hovedsida, og slike framstøt må planlegges nøye. Områder der vi skal opprette kontakter må velges ut etter grunnundersøkelser om forholdene på stedet, enten gjennom kontakter som komiteen har skaffet seg eller ved at et par stykker i komiteen får i oppgave å undersøke dem. På grunnlag av en slik undersøkelse kan et større framstøt planlegges, og målsettingen klargjøres. Hvis komiteen har kjennskap til framskredne folk i det utvalgte området, er det viktig å kontakte disse, og sammen med dem klargjøre målsettingen. Spørsmål som: «Er det grunnlag for en bostedskomite i området? Hvordan kan den organiseres?» og «Hvilke oppgaver er det naturlig for dem å ta fatt på?» må stilles, og besvares så langt som mulig før aksjonen starter. Bare ved at konkrete arbeidsoppgaver og omfanget av dem stilles opp kan vi få aktiv tilslutning fra folk. Det er ikke nok å si «støtt kampen» eller «dann en bostedskomite». Folk som jobber hardere og hardere og får mindre og mindre igjen for det, skjønner viktigheten av kamp. Å tro noe annet er å undervurdere dem. Derfor er det spørsmålene «hvordan, sammen med hvem og hvilke arbeidsoppgaver» som må diskuteres med folk, og besvares sammen med dem.

Dette betyr naturligvis ikke at EEC og dyrtida ikke trengs å diskuteres med dem. Uten at den lokale kampen settes inn i den større sammenhengen er den verdiløs, og et slikt utkjør er en grov undervurdering av folks politiske nivå. Hvis vi hele tida ikke har klart for oss at arbeidsfolk vet hvilken klasse de tilhører og hvem som er fienden, slik at vi fører en unnvikende linje når det gjelder å knytte den lokale kampen til en anti-kapitalistisk front som i dag er en front mot monopolenes EEC-bestrebelsler, er dette en grov mistillit til folket, og en feil som må rettes på hvor den enn viser seg.

Denne feilen har vist seg i arbeidet på Østkanten, og vi må være klar over at den kan vise seg igjen, selv om den nå er grundig korrigerert.

En kort oppsummering forteller oss likevel: Framgang er hovedsida.

Det åpne møtet samlet over 100 mennesker, og viktige kontakter for arbeidet videre framover er knyttet. Studier for nye grupper er satt i gang, den første bostedskomiteen er organisert på Etterstad, og både det åpne møtet og dørraksjonen uka etter viste klart at arbeidsfolk støtter streikekampen på Sogn og Kringsjø, og ser den som et ledd i kampen mot dyrtida.

Viktigst er det nå å få hevet det politiske nivå i agitasjon og propaganda, få knyttet de nye kontaktene fastere til komiteen og å fullføre oppsummeringen av våre erfaringer. Da kan nye framstøt planlegges grundigere og mer målrettet enn vi har klart hittil.

Ennå er den lokale kampen mot monopolenes og deres EEC-bestrebelsler i sin begynnelse. Men det er en kamp i framgang — en kamp som skal gi seier.

PRAKSIS TELLER!

Røde Garde har snakket med en kamerat som er med i en lokal aksjonskomite mot EEC og dyrtid for å høre hvordan de arbeider i hans gruppe. Kameraten forteller til Røde Garde:

Jeg er med i en lokal aksjonskomite mot EEC og dyrtid i Oslo. Jeg kom med gjennom sympatisørsirkelen jeg går i, og har vært med helt fra starten av i komiteen. På sirkelen leste jeg hva Mao skriver om at teorien først blir forståelig gjennom praksis, og det var en av grunnene til at jeg begynte med EEC-arbeidet. I komiteen skjønte vi også at det er riktig det Mao skriver om teori og praksis. For å drive anti-EEC-arbeid er det viktig å drive praktisk arbeid, det nytter ikke bare med studier. Vi har diskutert dette mye og har kommet fram til at i vår komite har vi ikke bruk for bokormer. I det hele tatt leser vi ikke for kunnskapenes egen skyld, men for å bruke dem i praksis. Jeg jobber og har ikke så mye tid til studier, og da er det viktig å vite hva jeg skal lese. Derfor er det naturlig at jeg leser om de problemene jeg kommer opp i når jeg står på stands eller selger heftet om EEC og dyrtid på dørene. En annen ting er at EEC-arbeidet har hjulpet meg til å forstå studiene i sympatisørsirkelen mye bedre.

Til å begynne med visste jeg omtrent ikke noe om EEC. I komiteen begynte vi å studere EEC og dyrtidsheftet, og vi utarbeidet egne spørsmål til det. Vi startet med stands ute i byen nesten med det samme, for å komme i kontakt med folk, og høre om de var interessert i å bli med og arbeide, og det var det mange som var.

Det var litt vanskelig å gå på dørene i begynnelsen, for vi ante ikke hva folk mente om EEC og dyrtida. Men det viste seg at folk hadde merka dyrtida kraftig, og motstanden mot EEC var kjempestor, særlig blant de eldre. Det som overrasket meg som nybegynner, var at det skal ikke mange til i en komite før den klarer å få med seg mange andre folk i arbeidet, hvis den bare følger en riktig politisk linje.

BAUDE - gruppa

Vi skal her ta opp noen spørsmål om Baude-gruppa, utbrytergruppa som brøt med KFML i Sverige (det svenske marxist-leninistiske forbundet). Dette gjør vi ikke fordi utbrytergruppa er særlig betydelig eller truende. KFML i Sverige er i stor framgang igjen etter det som hendte i høst. Vi har heller ingen grunn til å frykte Baude-gruppa her i Norge.

Det er to grunner til at vi tar opp dette spørsmålet her. For det første fordi Baude-gruppa sprer en mengde feilaktige synspunkter, som ikke bare strider mot svenske KFML's linje, men også klart strider mot den norske m-l-bevegelsens linje gjennom flere år.

Den andre grunnen er at Baude-gruppas folk flere ganger har forsøkt å blande seg inn i den norske m-l-bevegelsens anliggender, forsøker å finne folk som vil spre deres feilaktige synspunkter, vil angripe SUF(m-l)s ledelse osv. Disse framstøta kan vi ikke stille oss likegyldig overfor, de må slåes resolutt tilbake.

Etter at KFML ble danna sommeren 1967, sto forbundet som den eneste organiserte plattformen til venstre for Vänsterpartiet Kommunisterna, VPK. KFML samarbeidet nært med studentorganisasjonen Clarte og var den ledende krafta i Vietnambevegelsen. Det svenske forbundet utvikla propagandaarbeidet i nær sammenheng med det interne studiearbeidet, og massearbeidet, og utvikla hele tida sin forståelse for å anvende den vitenskapelige sosialismen på den svenske virkeligheten.

Det svenske forbundet ble stort, fikk mange avdelinger over hele Sverige, og gjennom avisene sine og massearbeidet spredte de politikken sin til breie lag av befolkninga.

BAUDE BRYTER UT

Det var i denne situasjonen Frank Baude utropte KFML-ledelsen som »revisjonistisk», dvs. at han stilte ledelsen på linje med de Sovjet-vennlige sosialdemokratene i NKP og det svenske VPK. Videre brøt Baude KFML's vedtekter og nektet å følge direktivene. Endelig proklamerte han Gøteborg som KFML's »ledende proletære sentrum» og begynte å utgi »Klasskampen» med angrep på KFML's linje.

Seinere har det skjedd at på grunnlag av flertallet i Gøteborg og noen få andre tidligere KFML-avdelinger, mindretall andre steder og enkelte arbeidsgrupper av KFML-sympatisører, har Baude-gruppa oppretta »sitt eget KFML»: »KFML(revolusjonært)». På samme måte har den oppretta »sitt eget Clarte»: »Clarte(m-l)» med sentrum i den tidligere Gøteborgavdelinga av Clarte.

BAUDE TAR FEIL

La oss se på noen viktige politiske spørsmål hvor vi mener at Baude-gruppa tar feil standpunkt. Det gjelder spørsmålet om masselinja, om forholdet mellom dagskrava og det revolusjonære målet. Eller med andre ord: Hva er kommunistenes oppgave i et kapitalistisk samfunn, hvor det ikke eksisterer en revolusjonær situasjon?

Marxist-leninistenes linje er at man må gå inn i kampen for disse arbeiderklassens dagskrav og forene kampen for disse med kampen for den sosialistiske revolusjon. Baude-gruppa, derimot, ønsket ikke å føre kampen for

arbeiderklassens dagskrav og gjorde narr av KFML's parole »Tjen folket». De innskrenket KFML's valgdeltakelse til å være et spørsmål om 1) å klargjøre for massene at revolusjonen er uunnngåelig (ikke at den er nødvendig), og 2) for å avsløre de parlamentariske vrangforestillingene. Det å ta opp massenes problemer, det å ta opp sakene ut fra massenes behov, påsto de var revisjonisme, reformisme og knefall for spontaniteten. KFML's konkrete dagskrav ble betegnet som »godtkjøps sosialisme» og »femørespolitikk», og på de stedene hvor lederne i Baude-gruppa satt ved roret, gikk de inn for at det ikke skulle føres fram noen dagskrav i valgkampen.

Baudes karikatur av parolen »Tjen folket», henta fra Baudegruppas organ »Klasskampen». Tjen folket=speiderguttinnstilling.

DET REVOLUSJONÆRE MÅL OG DAGSKRAVA

Teorien om forholdet mellom dagskrav og det revolusjonære målet er en viktig del av den marxist-leninistiske teorien. Alle revolusjoner hittil har foregått på bakgrunn av de kommunistiske partienes forbund med arbeiderklassen og massene gjennom en lang periode, hvor partiet har stått som forkjemper for de undertrykte klassenes konkrete krav — store som små. Ingen revolusjon er ført til seier ved at det kommunistiske partiet først trer inn på arenaen når situasjonen er revolusjonær, og ellers har gjort narr av de undertrykte klassenes interesser og behov i den forutgående perioden.

Men det er nettopp denne feilen Baude-gruppa har gjort. I en situasjon hvor den svenske arbeiderklassen i et visst omfang har skjerpa sin kamp for høyere lønn og bedre arbeidsvilkår, framhever Baude-gruppa paroler

som »sosialistisk revolusjon» og »leve de ville streikene» uten å knytte disse sammen med paroler for dagskrava. De avviser paroler som »bort med moms» og »fri streikerett», som de påstår er uttrykk for økonomisme.

Hvordan skulle det gått med marxist-leninistene om de hadde ført en linje som Baude-klikken? Ja, hvordan skulle det gått med SUF(m-l) om vi hadde lagt bort masselinja? En-timesstreiken våren 1969, som vi deltok i, omfatta 50.000 arbeidere (i tillegg til at mange tusen demonstrerte) under parolen »Nei til all moms». Vi deltok aktivt i studentstreikene våren 1970, der generalstreiken omfatta over 30.000 studenter og elever, hadde »kompensasjon for moms» som hovedparole. Spørvearbeiderne demonstrerte høsten 1970 under bl. a. parolen »vekk med arbeidsretten». Det er klart at alle disse aksjonene betydde stor framgang for folket og m-l-rørsla. Hvem hadde tjent på at vi hadde tatt Baude-gruppas standpunkt og ikke deltatt i mobiliseringa på disse parolene? Borgerskapet.

VIETNAMARBEIDET

En annen viktig sak der Baude-gruppa har ført en feilaktig linje, er forholdet til De Forente FNL-gruppene (DFFG), som tilsvarende det norske Solkom. Baude-gruppa hevder at marxist-leninistene skulle gått inn for å kreve at DFFG skulle gi direkte støtte til KFML i valget, fordi KFML var det eneste konsekvente anti-imperialistiske alternativet i valget.

Det er klart at dersom en slik linje skulle vinne fram, så ville det på det nåværende tidspunktet rette et kraftig slag mot det svenske Vietnam-arbeidet. Hva om noen skulle ha krevd at Solkom og FSF skulle ha erklært støtte til de norske marxist-leninistene? De fleste ikke-m-l-medlemmer ville falle fra, og det ville bli lett for ledelsen i de småborgerlige opportunist-organisasjonene å

Forts. s.26

SKOLEELEVER: KJEMP MOT EEC!

Etter all den positive kritikken vi har fått, tror vi at forrige nummer av Røde Garde var et stort skritt på veien til å gjøre bladet til et virkelig ungdomsblad, et blad som er i stand til å mobilisere og organisere den norske ungdommen i kampen mot monopolkapitalen.

Også skolestoffet var bedre enn det har vært før. Flere skoleelever har fortalt oss at de har hatt stor nytte av de erfaringene som Svolvær- og Kattaelevene hadde gjort i kampen, og som ble presentert i Røde Garde. Skolestoffet har imidlertid ikke hatt så stor plass som det burde hatt eller vært så utfyllende som det burde være.

SUF(m-l)s skoleavis TIL KAMP er ei avis som er godt kjent på mange skoler. TIL KAMP har tatt opp mange av skoleelevens problemer og saker ellers som interesserer elevene. Derfor har også TIL KAMP vært spredd i et større antall enn RØDE GARDE flere steder.

Etttersom SUF(m-l) er et ungdomsforbund, er store deler av medlemmene og sympatisørene skoleelever. Når bygginga av det kommunistiske partiet skrider framover, vil ungdomsforbundet i enda større grad enn før henvende seg til skoleelevene og stille seg i ledelsen for kampen på skolene.

Ut fra dette har redaksjonen i RØDE GARDE og TIL KAMP diskutert situasjonen og blitt enige om at det ville være riktig å slå sammen de to bladene. Vi vil på denne måten konsentrere kreftene og gjøre skolestoffet i RØDE GARDE enda bedre samtidig med at vi også setter det i nærmere samband med politikken på andre områder, f. eks. EEC-arbeidet.

I dette nummeret har vi forsøkt å gi skolestoffet noe av den bredden det bør ha i et ungdomsblad. Vi har tatt med kortere rapporter fra kampen samtidig som vi har artikler som utdyper marxist-leninistenes politikk på skolene. Disse skolesidene er imidlertid på ingen måte fullkomne, men vi mener det er en framgang fra tidligere.

For at vi stadig skal kunne bringe mer landsomfattende og bedre skolestoff, er det viktig at skoleelever over hele Norge sender inn brev om hvordan forholdene er på skolen deres og om hvilke erfaringer de har gjort i kampen. Vi håper at RØDE GARDE i framtida vil bli et solid våpen i hendene på elevene i kampen mot monopolkapitalen.

**DELTA AKTIVT I ARBEIDET MED Å
GJØRE RØDE GARDE ENDA BEDRE!
SPRE RØDE GARDE PÅ DIN SKOLE!**

“OPPSVING” på Sandaker

Fra «OPPSVING», ei stensilavis som en del elever på Sandaker skole i Oslo har gitt ut, siterer vi:

»Ingen har rett til å si slikt, for vi merker det daglig de fleste av oss. Det er ikke lenge siden vi så at prisene på melk og bakervarer, mineralvann m. m. steg i været. Dette skyldes først og fremst MOMSen, men prisene har fortsatt å stige jevnt og trutt. For kort tid siden ble det allerede upopulære statsbudsjett vedtatt i Stortinget, og vi fikk et nytt pris-hopp. Mange elever på skolene i dag røyker, og disse må nå betale en krone mer for hver pakke tobakk eller 20-pakning sigaretter.

Det kan nevnes mange flere eksempler som viser hvordan også vi rammes av prisstigning, og ifølge et utvalg som arbeider under staten (Aukrust-utvalget), vil prisene stige på flere ting og enda mer. Dette er ting vi kjenner daglig på kroppen... Nå må vi si stopp! Tendensen til DYRTID er alt rådende. Denne tendensen må bekjempes. Vi kan ikke forlite oss på hjelp fra staten eller myndighetene ellers. Nei, her nytter bare kamp!
TIL KAMP MOT DYRTIDA!»

Avisa har videre artikler som viser sammenhengen mellom dyrtid og EEC og peker på skoleelevens stilling i EEC-landene.

Vi tror at «OPPSVING» vil bli et godt middel i Sandaker-elevens kamp for interessene sine, og vi ønsker dem lykke til med avisa!

SKOLEARBEIDET HOPER SEG OPP

Jeg går på et reformgymnas som innførte 5-dagers uke høsten 1969. Ordningen vi fikk var 35 timer a 40 minutter i uka. De fleste elevene er naturlig nok glade for å gå en dag mindre på skolen. Men likevel merker vi at 5-dagersuka har gitt oss større arbeidspress. Vi har lekser til fem timer mer i uka enn vi hadde før fordi vi nå har lekser til mandagene også. De fleste av oss må også bruke store deler av helga til hjemmearbeid som har hopet seg opp – stiler, hjemmematte, elevøvelser mm. Samtidig er skoledagen mer slitsom enn før, den er 50 minutter lengre og vi har timer på opptil 80 minutter. De fleste klassene har derfor i samarbeid med lærerne sine reist krav om og kjempet igjennom pauser på fem til ti minutter i de lange timene.

Vi trodde heller ikke på forhånd at 5-dagers uka var gjennomført for å bedre forholdene i skolen for oss. Det som lå bak var at departementet ville spare inn penger til ting

som vedlikehold, rengjøring, fyring osv. Men den største utgiften staten har til skoleverket er lærerlønningene. Med den utgaven vi bruker av 5-dagers uka, kan ikke antallet lærere skjæres særlig ned. Departementet planlegger derfor å innføre 5-dagers uke med 30 timer a 40 minutter på alle gymnas i hele landet (Stortingsmelding nr. 47/69). Ved en slik ordning blir mange lærere overflødige fordi skoledagen får færre timer.

Av flere grunner tror jeg verken elever eller lærere vil være tjent med en slik 5-dagers uke. En sjettedel av lærerne vil bli rasjonalisert bort og presset på dem som får fortsette i jobben sin blir mye større. Lærerne må ta på seg flere fag og klasser fordi han skal under- vise i samme antall timer som før. Lærerne får mye mer å gjøre og undervisningen vil ikke bli så god som den var tidligere. Pensum vil ikke bli mindre, men tvert imot øke. Fag som er mindre «matnyttige» vil få et mindre time-

antall pr. uke enn de har nå, f. eks. musikk, gym, geografi og norsk.

Det er nok lærerne som vil merke forverringene mest i den første tida fordi mange av dem er truet av å bli rasjonalisert bort. Den kampen elevene fører mot 30-timers uka må derfor samordnes med lærernes kamp. Når vi utformer de målene vi skal kjempe fram mot, må vi derfor også trekke lærerne med i arbeidet.

Den beste måten å starte kampen på er å diskutere spørsmålene i hver enkelt klasse grundig for å komme fram til enhet. Etter at vi er kommet fram til enhet her, kan vi organisere aksjonskomiteer i klassene som kan føre arbeidet videre og forberede skikkelige aksjoner.

På et møte i gymnassamfunnet vårt satte vi opp disse kravene for at vi skal kunne godta 30-timers uka:

- Nedsetting av lærernes lesetid med en sjettedel slik at ingen lærere avsettes!
- Pensumkravene må reduseres da vi får mindre tid til å gjennomgå pensum!
- Leksefri til mandager!

Skoleelev

Eikeli: "MED NGS MOT KARAKTERSYSTEMET" (?)

På Eikeli Gymnas i Bærum ble det i slutten av januar gjennomført en times streik mot det nye karaktersystemet og de normerte prøvene. Dette er nok et bevis på hvor stor motstand det er blant elevene mot disse rasjonaliseringsframstøta.

For en god stund siden fant noen elever ut at de ville lage en hemmelig streikekomite i nært samarbeid med elevrådet og NGS på skolen. Komiteen diskuterte en aksjon som angikk hele elevmassen, men som elevmassen ikke visste noe om. En dag sendte komiteen bud på pressa. Elevene kom samme dagen på skolen uten den fjerneste anelse om hva som ville skje. Like før store friminuttet fikk elevene vite at det skulle være et allmannamøte hvor det nye karaktersystemet og normerte prøver skulle opp til debatt. Det viste seg en massiv stemning mot begge deler blant det store flertallet av elevene.

Da spratt en fra den meget hemmelige streikekomiteen opp og sa at det ville være fint med en aksjon nå. En fra ledelsen i NGS fulgte opp og sa: «Det var en fin ide!» Alle som ville være med på aksjonen kunne reise seg og gå ut. Fløsteparten av de 700 elevene gikk, bare 40–50 ble igjen. Utafor sto transparentene og høytalere klare. Alt var tydelig grundig forberedt. På transparentene sto det blant annet: «BOIKOTT DE NORMERTE PRØVENE», «TIL KAMP MOT SENTRALISERING» og «MED NGS MOT KARAKTERSYSTEMET».

Vi ML'ere spør oss uvilkårlig om dette er måten å gå fram på når en skal mobilisere elevene til kamp? Gir en slik aksjon virkelig resultater? Vi skal se litt på hva som skjedde etterpå for å belyse vår mening. Etter aksjonen var det svært mange elever som spurte seg sjøl: «Hvorfor fikk ikke vi vite om aksjonen på forhånd?» «Hvorfor ble ikke elevene trukket med i planlegginga av aksjonen?» «Har ikke elevrådet og NGS tillit til elevene siden de overhodet ikke bryr seg om å spørre hva vi mener?» Det ble satt igang en underskriftskampanje blant elevene som gikk imot måten aksjonen var blitt organisert på.

Vi mener spørsmåla en del elever stilte seg etter aksjonen var riktige, og de peker på alvorlige feil ved aksjonen på Eikeli. All erfaring fra tidligere aksjoner i skolene, på arbeidsplassene osv. forteller oss om nødvendigheten av et grundig forarbeid før en konkret aksjon settes igang. Det må agiteres og propaganderes på hvorfor det er nødvendig å gå til aksjon. Alle elevene må få vite om aksjonen, det må diskuteres og skapes enhet blant elevene på aksjonsformen, på tidspunktet for aksjonen. Et grundig forarbeid er det eneste våpen som duger når en skal utvikle kampen, hvis ikke risikerer en tilbakeslag og splitting av elevmassen, noe vi så skjedde på Eikeli. Aksjoner må komme som et resultat av elevenes egne ønsker og behov, aksjoner skal ikke komme som et resultat av enkeltpersoners ønsker, hvor velmotiverte de enn kan være. Kamerat Mao sier: «Først når flertallet av massene som et resultat av vårt

arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta en omdannelse og ønsker viljefast å gjennomføre den, da først bør de gjennomføres. Dersom vi ikke går fram på denne måten, risikerer vi å løsrive oss fra massene. Enhver oppgave som krever at massene er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massene ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på den... Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem.»

Hva med NGS' rolle i aksjonen? Tydeligvis satt det folk fra NGS i denne superhemmelige streikekomiteen. Hva med parolen «MED NGS MOT KARAKTERSYSTEMET». Er det slik at kampen mot karaktersystemet skal tjene elevene eller NGS? Tror NGS-ledelsen at det er dem som kan oppnå forbedringer for elevene, har de ikke tiltro til at elevene på grunnplanet kan gjøre noe?

NGS-ledelsen har tatt riktige standpunkter når det gjelder å bekjempe rasjonaliseringa i skolen. Dette er bra. Forutsetningene for enhet i kampen blant elevene er gunstige som aldri før. Men skal NGS tjene elevenes interesser på en skikkelig måte, må aksjoner organisert som på Eikeli unngås i framtida. Vi vil i tida som kommer oppleve at elevene landet rundt reiser seg til kamp. Enhver handling som kan splitte elevene og føre til at kampen svekkes må avvises og kritiseres. Skal skoleelevene virkelig kunne slå tilbake framstøta fra monopolkapitalen, må kampen utvikles gjennom diskusjon blant elevene.

Noen må begynne

Elevene ved Valler skole vedtok med stort flertall på et allmannamøte før jul at vi ville boikotte normerte prøver hvis skolemyndighetene forsøker å innføre disse.

På begynnelsen av skoleåret var det bare et par av oss som visste hva normerte prøver var. Vi begynte å fortelle kamerater og kjente om hva prøvene ville innebære og snart ble saken tatt opp i en klasse. En av elevene holdt en innledning om skolens utvikling opp gjennom tidene og satte innføringa av de normerte prøvene i forbindelse med denne utviklingen. Alle elevene i klassen vedtok at de ville gå imot prøvene og tillitsmannen og innlederen tok saken opp på et elevrådsmøte. Der foreslo de at det skulle holdes et allmannamøte hvor alle elevene skulle ta stilling til saken. Men det ble først satt i gang opplysning om de normerte prøvene og vi skrev artikler i «Elevbulletinen», skoleavisa vår.

På allmannamøtet ble et forslag til resolusjon lest opp. Det sluttet med at dersom skolemyndighetene forsøkte å gjennomføre normerte prøver, skulle elevene samles i skolegården og boikotte dem. Resolusjonen ble vedtatt med stort flertall. Men kampen mot normerte prøver er ikke avsluttet med dette, elevene ved Valler vil forberede seg grundigere og lære av andres erfaringer.

En ting vi har lært er at det ikke trenger å være så mange som på forhånd har kjennskap til de normerte prøvene for å starte kampen mot dem. På Valler spredde diskusjonen seg som ringer i vannet. Alle progressive elever kan ta opp diskusjonen om normerte prøver og helt sikkert regne med at elevene vil reise seg til kamp mot prøvene.

Valler-elev

Gjennom debatt og diskusjon på grunnplanet vil elevmassen utvikle seg politisk og således bli i stand til å møte alle framstøt fra skoleledelse og departement med hard og resolutt kamp!

ENHET I KAMPEN MOT RASJONALISERINGA!

Fra entimes-streiken på Eikeli Gymnas.

Skolediskusjon: KAMP MOT EEC OG RASJONALISERING HØRER SAMMEN

På skolen har mange av elevene lenge kjempet mot forverringer av forholdene i gymnaset. Vi har tatt opp slike framstøt fra myndighetene som det nye karaktersystemet, de standardiserte prøvene, en fem-dagers uke som bare øker arbeidspresset, osv. Foreløpig har vi også vunnet store kortsiktige seire! De standardiserte prøvene i gymnaset er ikke blitt tatt i bruk etter planen, og fem-dagers uka er i ferd med å bli tilbakevist!

Samtidig ser vi at skolebyråkratene setter alle krefter inn for å komme videre med sin »reform»-virksomhet. De prøver nå å opprette et sentralt prøveinstitutt som skal lage de standardiserte prøvene. De gjør alt for å få lærerne til å gjennomføre en »normal fordeling» av karakterene i klassen også i muntlige fag, og de gjør stadig flere gymnaser til »reform»-gymnaser. Dette er bare eksempler. Angrepene på lærere og elever blir stadig hardere.

Hvem er det som står bak disse angrepene? Står rasjonaliseringa i skolen i samband med kapitalens forberedelser til at Norge skal inn i EEC? Mange borgere har avvist dette som tullprat og beskyldt marxist-leninistene for å ville lure folk til å gå mot EEC, når de setter prisstigning, husleieøkninger, rasjonalisering i skolen i samband med EEC-forberedelsene til kapitalen.

Vi har diskutert disse spørsmålene i en del klasser på skolen vår, og jeg vil prøve å trekke opp det vi har kommet fram til.

Overalt i EEC-landene foreligger det storstilte planer for omlegging av universiteter og skoler, og mange av planene er allerede gjennomført. Felles for de fleste av disse planene er at den statlige sentraliserte kontrollen over utdanningsverket styrkes. Dette gjør det lettere for kapitalistene å omforme skolene etter modell av det frie arbeidsmarkedet som er et av EEC's hovedprinsipper. Elever og studenter skal plasseres i et system hvor det lett skal kunne bli kanalisert fra det ene skoleslaget til det andre.

På denne måten kan kapitalistene bedre tilpasse utdannelsen etter sine egne behov til enhver tid. Steen-komiteen bekrefter bare dette når den sier at elevene må læres opp slik at de blir i stand til å skifte yrke flere ganger i løpet av livet. Dette passer jo svært godt med at Norge skal inn i EEC og få »fritt arbeidsmarked».

Et annet felles trekk ved »reformene» i EEC-landene og i Norge er at rasjonaliseringen og effektiviseringen økes. Skolemyndighetene truer elever og lærere til å arbeide hardere ved å innføre nye, mer fingraderte karakter-systemer og standardiserte prøver. Videre heves pensumkravene samtidig som 5-dagers uka gir skoleelevene mindre tid til å gå gjennom pensum enn tidligere.

Vi mener det er lett å se at disse tiltakene har nær sammenheng med liknende rasjonalisering, f. eks. tidsstudier, i næringslivet.

Verken arbeidsfolk eller skoleelever er tjent med slike tiltak.

Når vi sammenlikner de rasjonaliserings-tiltakene som er satt i gang innen skoleverket i EEC-landene med de tiltak skoleelever i Norge blir utsatt for i dag, kan vi se likheter på alle områder. Prinsippet for Steen-komiteens »enhetsskole», er nøyaktig det samme som prinsippet for det skolesystemet som akkurat nå innføres i EEC-landene. Og systemet med normerte prøver og med mer fingradert karakter-system har også klare likhetspunkter med det i EEC. Steen- og Gjelsvik-komiteen tar altså utgangspunkt i utviklingen av skoleverket i Tyskland, Frankrike og andre EEC-

land.

I Norge gjennomfører skolebyråkratiet i dag den »relative karaktersettingen på landsbasis» for å kunne sammenlikne elever f. eks. fra Nord-Norge med elever fra Oslo når de konkurrerer om samme jobb.

I EEC med »det frie arbeidsmarkedet» er det ikke utenkelig at man vil begynne med karaktersetting på Europabasis med felles karakter-system for alle EEC-land. Den økte forflyttingen av arbeidskrafta vil gjøre dette nødvendig.

Den beste måten vi som skoleelever kan kjempe mot EEC-medlemskap og dets konsekvenser på, er å ta utgangspunkt i de særegne utslagene de EEC-fremmede tiltakene gir seg i skolene. Vi må derfor legge hovedvekten på kampen mot rasjonaliseringen.

**NEI TIL NORSK EEC-MEDLEMSKAP!
STOPP RASJONALISERINGEN I SKOLEN!**

FRA TROMSØ GYMNAS

I høst kasta elevene ved Tromsø gymnas elevrådet da det aldri har vært et brukbart redskap for elevene. Alt før elevrådet var lagt i grava, starta kampen for en interesseorganisasjon (IO) for elevene. Grunnlaget for IO'en vil bli kamp mot skolebyråkratenes rasjonaliserings-tiltak mot oss elever, men samtidig ser vi dette tiltaket i sammenheng med hovedframstøtet mot hele det arbeidende folket: EEC og dyrtida.

Hva skjedde så når skoleledelsen begynte å bli klar over denne linja? Alt tidlig var det vanskelig å låne møterom på skolen, men vi fikk holde et møte forutsatt at vi søkte Kirke- og Undervisningsdepartementet om å bli »lovlig».

På et åpent møte ble en resolusjon om

EEC/dyrtid og rasjonalisering i skolen vedtatt. Da den ble kjent nektet rektor oss møterom framover og det ble lagt fram halvskjulte trusler mot å spre resolusjonen og gjøre linja kjent for elevene. Begrunnelsen var den samme som Unge Høyre-medlemmene la fram på det åpne møtet: IO'en skulle være »nøytral» og »upolitisk», den skulle bare gi »informasjon» om EEC.

Disse forsøkene på å avspore kampen viser oss hvem som er fiendene våre, og skoleledelsens reaksjon viser oss at staten og dens håndtlangere er vettskremt når folk kjemper mot deres »reformer».

**TIL KAMP MOT EEC OG DYRTID!
TIL KAMP MOT
RASJONALISERING I SKOLEN!**

Elever ved Tromsø gymnas.

NGS: BRA LANDSMØTE

Mange elever så i år fram til landsmøtet i NGS med stor spenning. NGS har i den senere tiden gjennom bladet Elev-70 tatt opp en del ting som konkret angår elevene, som det nye karaktersystemet og de normerte prøvene.

Disse sakene kom derfor ganske naturlig til å stå i brennpunktet for diskusjonen på landsmøtet. En del representanter pekte også på årsakene til at »reformene» i skolen kommer akkurat nå, nemlig Norges søknad om EEC-medlemskap. En gruppe som fikk til oppgave å drøfte sammenhengen mellom rasjonaliseringstiltakene i skolen og norsk EEC-medlemskap, kom med følgende uttalelse: » — Fri bevegelse på arbeidsmarkedet er et grunnprinsipp innen EEC. Dette forutsetter at arbeidstakere fra forskjellige land må kunne vurderes på et felles grunnlag, noe som nødvendigvis en felles karakternorm og likt undervisningstilbud i alle EEC-land. I et hardere økonomisk klima må skolen utdanne mer arbeidskraft med billigere metoder, noe som sikres gjennom rasjonalisering i skolen. I Norge har dette gitt seg uttrykk i regjeringens langtidsprogram der man tar sikte på å holde kostnadene pr. elev konstante fram til 1973.

Reiseutgiftene må dekkes

En ting som irriterer mange elever, er at det ofte er vanskelig å få tilbake pengene de i løpet av året har brukt på å reise til og fra skolen. Mange kommuner bruker store summer på saker som i grunnen er unødvendige, mens de er svært så knuslete når det gjelder å hjelpe skoleelevene økonomisk.

Elevene på Katta i Oslo har tatt opp dette problemet. I en løpeseddel som er delt ut på skolen kan vi lese:

»I skolesektoren i dag føres det en innsparings- og rasjonaliseringspolitikk fra myndighetenes side. I regjeringens langtidsbudsjetts står det at utgiftene pr. elev skal holdes konstante i tidsrommet 1969-1973. Dette er umulig med den prisstigning og inflasjon vi har idag, uten å kutte ned på utgiftene, rasjonalisere og spare inn penger.

En måte å spare inn penger på er å kutte ned på dekningen av reiseutgiftene våre.

..... Ingen elever som bor innenfor en seks kilometers grense fra skolen får dekket reiseutgiftene. Denne grensen er altfor høy, da det er *umulig* å gå f. eks. fem kilometer til skolen og fem kilometer hjem igjen. Mange som bor innenfor grensen er nødt til å ta et befordringsmiddel til skolen og får altså ikke igjen pengene sine, summer som kan være like store som for folk som bor utenfor grensen. *En rimelig grense ville være tre kilometer!*

..... I fjor vår ble det sendt inn en masse underskrifter angående liknende krav. Kommunen har absolutt ikke brydd seg om denne listen. De samme reglene gjelder i år som i fjor. ... Vi må stille kravene til kommunen på nytt og få dekket reiseutgiftene til alle elever som bor mer enn tre kilometer fra skolen!»

Redaksjonen mener at det kravet som Katta-elevene stiller er et riktig krav og oppfordrer elever over hele landet til å ta reiserunderingsordningen opp til diskusjon.

Alle rasjonaliseringstiltak i skolen bidrar derfor til å forberede norsk medlemskap i EEC.»

Denne uttalelsen er riktig — det som nå må skje, er at kampen mot rasjonalisering og kampen mot EEC blir knyttet sammen ute på skolene, et nei til rasjonalisering og økt arbeidspress er også et nei til norsk medlemskap i EEC.

Mange av de kravene og parolene som ble satt opp på landsmøtet er riktige, — boikott av normerte prøver, vekk med det nye karaktersystemet og nedskjæring av pensum med 1/6 ved innføring av 5-dagers uke.

En alvorlig svakhet ved opplegget til NGS er imidlertid at en debatt om alternative karaktersystemer blir kjørt fram ved siden av kampen mot tallkaraktersystemet. Elever som er enige i at karaktersystemet må bekjempes, kan være uenige i hva det skal erstattes med. Å ta opp en diskusjon om alternativer vil derfor ikke føre til annet enn at elevene blir splittet og ute av stand til å føre en effektiv kamp. Vi må derfor avvise lange diskusjoner om hva som skal komme etterpå.»

Det viktigste for elevene nå, er gjennom kamp å vise skolemyndighetene hva de mener om rasjonaliseringstiltakene i skolen og slå tilbake disse!

BRUK ELEVRÅDET!

Vi vet hva elevrådet er, nemlig et organ som er opprettet av departementet og kontrollert av den enkelte skoleledelsen. Elevrådet kan aldri stå fram som en ledende organisasjon i kampen mot rasjonalisering, fordi skoleledelsen lett kan forhindre det.

I Svolvær da elevene streiket i protest mot det nye karaktersystemet, gjorde elevrådsformannen det kjent at Elevrådet ingenting hadde med saken å gjøre. Dette på tross av at det i elevrådet satt mange progressive elever som var med på og støtta aksjonen. Men Svolvær-elevene forsto at dersom de brukte elevrådet til å lede kampen mot karaktersystemet, ville skoleledelsen få anledning til lett å plukke ut lederne for streiken og straffe dem ekstra hardt. Elevene i Svolvær valgte i stedet å velge sin hemmelige streikekomite.

Etter aksjonen i Svolvær blir det sikkert ikke vanskelig for Svolvær-elevene å legge ned elevrådet, ved å henvise til hvordan det ville ha gått dersom en hadde gjort bruk av elevrådet i den konkrete situasjonen elevene sto oppe i.

Elevrådet er blitt lagt ned på mange skoler. På enkelte skoler har det meldt seg problemer etter at en har lagt ned elevrådet. Hvordan skal elevene drive organisert arbeid etterpå? Ofte er det blitt aktuelt med dannelsen av en interesseorganisasjon for elevene. Men så dukker det enda flere problemer opp. Hva skal være denne interesseorganisasjonens oppgaver, hvem skal være med osv? Slike spørsmål kan være vanskelige å løse.

På en skole i Oslo ble det for ei tid tilbake

FORSØK OG REFORM - 16

Standardiserte prøver i skolen

UNIVERSITETSFORLAGET

Kr. 6.—

Forsida på ei bok som viser hvordan byråkratiet (Forsøksrådet, Folkeskolerådet, Gymnasrådet) har tenkt seg et sentralt prøveinstitutt for normerte prøver. Verdt å merke: I boka er EEC-LANDET NEDERLAND et forbilde for innføring av normerte prøver og sentralt prøveinstitutt.

dannet en interesseorganisasjon etter at elevrådet var nedlagt. Hva organisasjonens oppgaver skulle være var ikke klart. Det ble nedsatt forskjellige utvalg som skulle utrede en mengde forskjellige ting. Etter en stund døde hele organisasjonen bort.

Elevene på skolen har funnet ut at hovedårsaken til at denne fronten døde hen, var mangelen på en klar hovedoppgave. Hadde elevene på denne skolen f. eks. lagt ned elevrådet som et resultat av kamp mot de normerte prøvene, ville aldri problemet med dannelsen av interesseorganisasjonen oppstått. Da hadde elevrådet blitt nedlagt på en konkret sak, som elevmassen forsto riktigheten og nødvendigheten av å kjempe imot. Spørsmålet om hva som skulle komme etter elevrådet ville blitt lett å løse. Det det da ville vært behov for, var en aksjonskomite, sprunget ut av aksjonsenheten blant elevene, som kunne føre kampen videre mot de normerte prøver.

Kampen mot elevrådet må ikke føres isolert fra kampen mot rasjonalisering, men som en del av denne. Bruk elevrådene til å føre ut propaganda og agitasjon mot det nye karaktersystemet, mot de standardiserte prøvene, mot 5-dagers-uka. Mobiliser samtidig elevene til kamp. Gjennom kamp kan vi avsløre på konkret vis at elevrådet ikke kan være et redskap i kampen vår!

Barnehagearbeidere aksjonerer

Vi som arbeider i dagsentrene og barnehagene, har også fått merke hva rasjonalisering vil si. Det blir stadig hardere arbeidspress på oss ansatte. Det blir færre ansatte og dårligere kvalifisert arbeidskraft. Et nytt skritt i denne retningen er nedleggelsen av Oslo kommunale Barneverns-skole den 3. januar 1971. Men det er ikke bare vi som blir ramma av dette. Barna lider også under det.

Der hvor jeg jobber, i Dagsentret på Studentbyen på Kringsjå, er forholda spesielt ille. Vi sammenliknet oss med barnehagen på Blindern. Der var det 25 prosent mer arbeidskraft pr. barn og skikkelig utdanna personell. Hos oss måtte barna bli dårlig behandla. Både barn, foreldre og vi var misfornøyde. Lønnsforholda for oss dagammaer er i tillegg nokså ugunstige. Studentsamskipnadens garantilønn er bare på 350 kr. i måneden, så dersom vi skal få resten av lønna på 1100 kr, er vi avhengige av at foreldrene er punktlig med betalingen. Sykepenger og feriepenge eksisterer ikke. Ledelsen fremmer så sitt forslag som skal «bøte på misforholda»: Arbeidstida skal forlenges med 1/2 time pr. dag uten lønnskompensasjon, dvs. til 6 1/2 time om dagen. Studentsamskipnaden rettferdiggjør dette ved å framheve at arbeidstida foreløpig hadde vært en «prøveordning».

Flertallet av dagammaene forsto at de aldri skulle ha gått med på dette, og krevde nytt personalmøte. Først gikk avdelings-

lederen imot at dagammaene skulle nekte halvtimen fordi lønningene hadde økt for et halvt år siden, og fordi Dagsentret var stengt mellom jul og nyttår. Til slutt ble alle enige om å nekte halvtimen, og vi krevde fast førskolelærer for å få bedre veiledning i stell av barna, og fordi vi må ha seks måneders praksis under en førskolelærer for å komme inn på Barnevernsakademiet.

Kravet om førskolelærer har også kommet fra fire foreldremøter og fått støtte på to allmannamøter på Kringsjå. Av økonomiske grunner gikk Studenttinget imot en direkte bevilgning på 10 000 kr til dette formålet i slutten av januar, og saken ble oversendt til Arbeidsutvalget. Resultatet har blitt at vi nå endelig har fått denne bevilgninga, hovedsakelig fordi studentopinionen er klar over forholda og støtter krava våre.

I øyeblikket er det ansatt fem praktikanter med 500 kr i måneden. Vanligvis tar man ikke praktikanter uten muligheten til å få veiledning av en førskolelærer. Barneverns-

akademiet krever seks måneders arbeid under en førskolelærer og seks måneder med hvilket som helst arbeid med barn. I og med at arbeidet på Kringsjå ikke kan sies å være under veiledning, må vi ta enda et halvt år med praktikantlønn. Vi mener derfor at vi har vært ansatt på falske vilkår og lidd et betydelig økonomisk tap. Vi har reist krav om etterbetaling av tapt arbeidsfortjeneste, og har endelig blitt lovet et forhandlingsmøte med personalsjefen. Fordi studentene støtter kravet vårt og fordi Studentsamskipnaden vet at vi er villige til å kjempe videre, regner vi med å få medhold her.

Vi har vunnet en foreløpig seier. Dagammaene slipper den ekstra halvtimen uten lønnstillegg, og Dagsentret har fått bevilgninger til en førskolelærer. Men vi må fortsette. Det er svært viktig at nye praktikanter ikke blir ansatt ved Dagsentret nå, og at de som nå er ansatt, får kompensasjon. Vi må også kjempe for at Dagsentret ikke blir nedlagt, noe som boligstyret i Studentsamskipnaden går inn for. Dette fordi det pr. i dag er registrert 2-3 tusen studentbarn, og høyst tre hundre av disse er plassert i Samskipnadens institusjoner.

Fra Friedrich Engels kraftverket i Albania.

HILSNINGER:

Til sentralkomiteen i det albanske Arbeidets Parti.

Kamerater.

I anledning 26-årsdagen for Albanias frigjøring sender sentralkomiteen i SUF (m-l) i Norge sine varmeste hilsener til Arbeidets Parti, til den albanske regjering og til de revolusjonære massene av arbeidere, bønder og intellektuelle. Det albanske folkets seier i den nasjonale frigjøringskrigen var en stor støtte til den kampen som alle progressive folk i hele verden førte mot nazi-imperialismen.

Fra frigjøringsdagen har det albanske folket, under Arbeidets Partis riktige ledelse, oppnådd store framganger med å bygge sosialismen. På det økonomiske området er den vellykkede gjennomføringa av den siste 5-årsplanen det beste bevis på dette.

Vi gratulerer dere med de strålende framganger på det ideologiske og politiske området med revolusjoneringskampanjen, og den faste holdninga Arbeidets Parti og den albanske regjering har tatt mot revisjonistklikken som tok makta i Sovjetunionen etter kamerat Josef Stalins død.

Vi følger også med stor interesse resultatene i oppbygginga av en sosialistisk kultur, den moderne og sosialistiske utdanning, og elektrifiseringa av hele lan-

det.

Alle disse resultatene kommer av det faktum at det albanske folket, ledet av Arbeidets Parti, under ledelse av kamerat Enver Hoxha, alltid har fulgt marxismen-leninismens teori og anvendt denne teori på de spesielle forholda i Albania. Det albanske eksempel er en stor inspirasjon for alle revolusjonære og progressive til å kjempe enda hardere for det arbeidende folkets frigjøring fra all utbytting og undertrykking.

Til sentralkomiteen i SUF (m-l), Norge. Kamerater.

Vi takker dere for det faste vennskap og den kameratslige solidaritet som ble uttrykt i gratulasjonene til 26-årsdagen for frigjøringa, og det albanske folkets seier i revolusjonen.

Ved denne anledning hilser vi deres kamp for marxismen-leninismen, og vi ønsker dere store seire og framganger.

Sentralkomiteen i Arbeidets Parti, Albania.

Tirana 15/12 1970.

Med marxist-leninistiske hilsener
SUF (m-l)
Pål Steigan
formann

Oslo, 23/11 1970.

Skoleelever og Hortenstreiken

Streiken på Horten Verft brøt ut i midten av november. Streiken var ingen tilfeldighet, misnøyen hadde vært stor i lang tid blant sveiserne og platearbeiderne.

Allerede kvelden etter at streiken hadde begynt, tok en del elever initiativ til å dele ut en løpeseddel på skolen neste morgen hvor de forklarte bakgrunnen for streiken og oppfordret elevene til å støtte de streikende på deres eget grunnlag. Vi satte også arbeidernes kamp i sammenheng med vår egen kamp mot det nye karaktersystemet og andre rasjonaliserings tiltak i skolen.

To dager senere overleverte elevene en støtteresolusjon til arbeidernes streikekomite. Den ble lest opp på et streikemøte samme dag og arbeiderne mottok resolusjonen med stormende jubel. Dette fikk den lokale høyre-avisa i vrangstrupen, den så sosialister og kommunister overalt.

Det organiserte støttearbeidet kom for sent i gang, en uke etter at streiker hadde brutt ut. Men endel elever drev støttearbeid på eget initiativ. Vi samlet inn penger til de streikende blant skolekamerater. Viljen til å gi var som regel større enn beløpet. Mange elever innså viktigheten av enhet mellom skoleelever og arbeidere.

Vi hadde endel kontakt med en av arbeiderne i streikekomiteen og forholdet mellom elevene og arbeiderne var godt. Formannen i streikekomiteen sa: »Det er godt det finnes noen som forstår oss! »

Dette er et godt eksempel på at arbeidere og elever utmerket godt forstår sammenhengen og enheten i de kampene som disse to gruppene fører. Det viser også hva det betyr for arbeiderne at skoleelevene støtter dem i deres kamp.

Vi mener at andre skoleelever bør lære av det som vi har gjort her i Horten. De må ta liknende initiativ når arbeiderne på deres hjemsted kjemper.

Elever i Horten.

SUF(m-l) – Clarte :

Representanter fra Centralsekretariatet i Svenska Clarteforbundet og Sentralkomiteen i SUF(m-l) i Norge har gjen-

nomført et felles møte i januar. Møtet ble gjennomført i en meget kameratslig ånd og viste enhet i alle vesentlige politiske spørsmål på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Utviklinga av klassekampen i Sverige og Norge viser mange likhetspunkter, og monopolkapitalens angrep mot folkene er ofte de samme.

Monopolkapitalen forsøker nå å få både Sverige og Norge som medlemmer i EEC. Den allmenne forverringa av hele arbeiderklassens og folkets situasjon, blant annet i samband med dyrtidsutviklinga, er også felles. Kapitalens rasjonalisering av universitetet pågår i begge land. Kampen mot utsperringene, som de svenske studentene har tatt opp, kommer også til å bli nødvendig i Norge. Det relative karaktersystemet, som elevene i Sverige har gått til kamp mot og som også de norske elevene har tatt opp kampen mot nå som de holder på å innføres, øker arbeidspresset og forverrer elevenes situasjon.

De siste årenes utvikling viser at stadig flere arbeidere, studerende og andre arbeidende deler av folket tar opp kampen mot monopolkapitalen og stiller kommunistene oppgaven å stille seg i spissen for folkets kamp. Utviklinga i Norden har klart vist at Formann Mao Tsetung har rett når han i den viktige erklæringa av 20. mai 1970 sier at »revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag». Både Clarte og SUF(m-l) har hatt store framganger. Ved å styrke enheten mellom kommunistene og folkene i de to land, utvide støtten av hverandres kamp og lære av hverandres erfaringer, kan vi

sikkert vinne enda større framganger i klassekampen.

De siste årenes stadige oppsving i folkenes kamp i de imperialistiske landene har også tvunget visse opportunistiske strømninger til å maskere seg i »venstre»-form, og kampen mot »venstre»-opportunisten har derfor blitt en viktig oppgave for marxist-leninistene. Delegasjonen fra Clarte rapporterte om den »venstre»-opportunistiske Baude-gruppas feilaktige linje og splittende virksomhet i Sverige. Delegasjonene fra Clarte og SUF(m-l) var enige om at Baude-gruppas linje er kontra-revolusjonær og har ingenting å gjøre med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Delegasjonen fra SUF(m-l) rapporterte om Baude-gruppas forsøk på å infiltrere og så splittelse i Norge. SUF(m-l) vil slå tilbake alle forsøk på å splitte organisasjonen, og understreker at den norske m-l-bevegelsen umulig kunne ha vunnet framgang i streikekampen, studentkampen og soldatenes kamp om Baude-gruppas feilaktige linje var fulgt i Norge. Clarte og SUF(m-l) står fast sammensveiset i kampen mot monopolkapitalen og imperialismen og for socialismen, og står sammen mot alle opportunistiske angrep om de kommer fra høyre eller »venstre».

TJEN FOLKET, KJEMP MOT KLASSEFIENDEN!

SETT MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

SLUTT OPP OM CLARTE'S OG SUF(m-l)'s PROLETARISKE LINJE OG LEDELSE!

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

For Clarte
Peter Emsheimer

For SUF(m-l)
Pål Steigan

Streik ved Operaen

Fra Den Norske Opera, hvor ungdommen er i ferd med å organisere seg, forteller en ung arbeider til Røde Garde:

Det tekniske personalet ved landets teatre er allment ei lavtlønsgruppe. Månedslønna for lys- og scenearbeidere utgjør ordinært 1869,40. Med den siste tidas voldsomme prisstigning og skattelegging, strekker dette ikke på langt nær til å forsørge en familie med. Vi blir derfor nødt til å ta overtid, både reint økonomisk og ved at ledelsen pålegger oss overtid som vi er nødt til å ta for å beholde jobben. Sikkerhetsforholda er elendige. Som påskudc for å la være å kjøpe inn skikkelig sikkerhetsutstyr, skylder ledelsen på pengemangel og for lave bevilgninger fra staten, men samtidig ser vi at enorme pengesummer blir øst ut på kostbare kulisser og kostymer. Arbeidstilsynet kom på besøk til et

stykke hvor det var spesielt lette og ufarlige kulisser, og fant ut at vi var »kravstore» da vi forlangte en slik ting som vernehjelm.

Det spilles i dag også dobbelt så mange forestillinger som for to år siden. Enkelte dager er vi oppe i hele 3 forestillinger pr. dag; formiddagsforestilling, ettermiddagsforestilling og kveldsforestilling. Tallet på ansatte har heller ikke økt i vesentlig grad. Heller ikke har det blitt noen vesentlige tekniske forbedringer de siste åra. De ansatte har fått merke dette ved at arbeidspresset er blitt to-tre-dobla i de siste åra.

For å prøve å hindre at arbeiderne organiserer seg til effektiv motstand mot dårlige arbeidsforhold, tyr ledelsen til desperate undertrykkings tiltak. Folk får sparken hvis de viser seg litt for »aktive», og det blir gjort stadig forsøk på å splitte ved å sette arbeids-

kamerater opp mot hverandre. Men ledelsens forsøk har heller fått motsatt virkning. Vi har lært at de ikke gir oss noe gratis, vi er nødt til å *kjempe* for de rettigheter vi har krav på. Vi har utifra dette hatt en del seierrike aksjoner som har vært retta mot ledelsen.

I forbindelse med operaen »Mahagonny» prøvde ledelsen å snyte oss for statistpenger, noe vi har krav på etter tariffen da vi foretar sceneskift for åpen scene. Klubbmøtet vedtok da enstemmig å gå til streik. Ledelsen ble da nødt til å senke teppet for hvert skift for at det skulle bli noen forestilling.

Denne aksjonen var en seier for oss. Aksjonen lærte oss hvem som er våre venner og hvem som var våre fiender, noe som er av primær betydning for seier. »For å være sikre på at vi vinner seire og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker oss om våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot de virkelige fiender.» (Mao Tsetung) Gjennom dette oppnådde vi den enhet som er nødvendig for seire i kampen mot klassefienden.

EEC-IMPERIALISMEN

De norske tilhengerne av EEC framstiller organisasjonen som et «likeberettiget samarbeid mellom Europas fredsvennlige og demokratiske stater» og klager om hvor «skjebnesvangert» det ville bli for Norge om vi blir stående utafor dette «samarbeidet». Det forundrer oss ikke at de samme kreftene som inntil for få år siden våget å stå åpent fram og rose de amerikanske imperialistene som framskrittssvennlige demokrater (!), i dag skjønner sitt nye ideal – EEC-imperialismen.

EEC er en allianse mellom tidligere kolonimakter som Frankrike, Nederland, Belgia og Italia, og det fremadstormende Vest-Tyskland. En lang rekke av de «frigiorte» koloniene er fortsatt underlagt koloniherrernes kontroll gjennom assosiering til EEC. Denne kontrollen har ført med seg at disse landa fortsatt blir holdt nede som i hovedsak råvare-produsenter med en utarma arbeiderklasse og jordbruksbefolkning. Den industrien som etableres i disse landa, eies i all hovedsak av utenlandske monopolkapitalister, som trekker profitten av arbeidernes arbeid ut av landet. Det er tydelig for alle som vil se at EEC fører en imperialistisk politikk overfor de såkalte «u-land».

Men de imperialistiske statenes utbytting retter seg ikke bare mot folkene i «u-land». Europeisk storkapital retter også blikket mot mindre, kapitalistiske land, som f. eks. Norge. Hvis vi innlemmes i EEC, vil tyske og franske monopoler få full frihet til å etablere seg i Norge. Et eksempel på utenlandske imperialisters interesse for Norge, er Krupp-konsernets planer om utvinning av Nordsjø-oljen.

Den sterkeste truselen mot norsk suverenitet er det den vest-tyske monopolkapitalen som representerer. I dag står VT for 50 % av all varehandelen i EEC. Vest-tysk kapital er i full gang med å etablere seg i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Under ledelse av den «fredsvennlige» Brandt-regjeringa, og med velvillig assistanse fra de sovjetiske sosial-imperialistene, eter de vest-tyske monopolene seg raskt innover Øst-Europa. Fremst i denne ekspansjonen står mange av de samme gigantene som gjorde Hitlers maktvertakelse mulig. Den eneste forskjellen er at de denne gang får ture fram uten nevneverdig motstand – i det minste foreløpig.

Det arbeidende folket i Norge må verne seg mot den imperialistiske truselen som EEC står for. I første omgang gjøres det ved å slå tilbake planene om medlemskap i EEC. Men vi må vokte oss vel for å skape illusjoner om at alt er bra bare vi slipper EEC. Norge deltar allerede i en rekke imperialistiske organisasjoner som truer folkets sikkerhet og begrenser den nasjonale suvereniteten. Den viktigste av disse er NATO. EEC-motstandere som forsvare NATO, sprer en farlig forvirring om hva det hele dreier seg om. Og utenlandske monopoler behersker allerede en stor del av norsk industri – ca. 25 % av aksjene i industri og bergverk er på utenlandske hender. Det er med andre ord ikke nok å bekjempe *ett* av imperialistenes angrep. Det blir som å stå vakt ved hovedinngangen mens tjuven sniker seg inn gjennom kjøkkendøra. Vi kan ikke kreve at alle som er imot EEC også skal være f. eks. mot NATO, og vi er sjølsagt villige til å samarbeide med alle på et begrensa område. Men vi meiner at *fellesorganisasjoner* for EEC-motstandere ikke kan uttale seg positivt om andre former for imperialism. Det gjør deltakelse fra konsekvente anti-imperialister umulig.

RØD 1.MAI 1971

Rød Front-bevegelsen 1. mai 1970 var en sammenslutning av revolusjonære krefter lokalt. Den hadde en stor framgang i 1970, og det er i dag klart at tilsvarende demonstrasjoner og arrangement vil bli arrangert en rekke steder i 1971.

Vellykte 1. mai-demonstrasjoner og -arrangementer krever grundige forberedelser. Arbeidet lokalt må komme i gang nå!

Hvorfor er 1. mai viktig? Er ikke 1. mai bare en dag med små tog, sosialdemokratiske paroler og pampefraser? Det er det sosialdemokratene prøver å gjøre dagen til. Men da prøver de samtidig å drepe den virkelige 1. mai, – arbeiderklassens røde *kampdag* 1. mai!

1. MAI – INTERNASJONAL KAMPDAG FOR ARBEIDERKLASSEN

1. mai er i første rekke den proletariske internasjonalsismens dag. Det er den dagen da vi kjemper for å styrke og befeste den internasjonale solidariteten mellom arbeiderklassen og utbyttede i alle land. Det er den dagen arbeidere og undertrykte i alle land sammen retter slag mot kapitalismen, imperialismen og alle folkets fiender.

Men 1. mai er samtidig en viktig innenrikspolitisk kampdag. Det er en dag for storstilt mønstring av norske arbeidsfolks kampkrav. Det er en propagandadag for

å bringe den revolusjonære propagandaen ut til de breieste lag av de arbeidende massene. Det er en dag da vi vil kunne måle den revolusjonære bevegelsens styrke og framgang i Norge.

1. mai 1971 må preges av kampen for revolusjonen og et sosialistisk Norge, men dagen må samtidig nyttes til å stille arbeiderklassens viktigste kampkrav i dag, og til å mobilisere arbeidsfolk til kamp for dem. Derfor må 1. mai 1971 bli en viktig kampdag mot monopolkapitalens hovedframstøt mot det norske folket i dag: Tiltakene for å få Norge inn i Fellesmarkedet og de ulike angrepene som tilpassinga til EEC-systemet fører med seg, – økende skatter, dyrtid og lønnsstopp.

Videre må det anti-imperialistiske arbeidet stå i forgrunnen. Brennpunktet i kampen mellom imperialismen og de undertrykte folk i Sørøst-Asia, og kampen mot den grådige tyske imperialismen som arbeider for å gjenopprette sin lederstilling i Europa.

1. mai 1971 må bli en manifestasjon av støtte til Folkets Kina og de andre sosialistiske land, – en kampdag mot USA-imperialismens og den sovjetiske sosialimperialismens trusler om en ny verdenskrig, en kampdag mot sosialimperialismens og den tyske imperialismens hestehandel.

RØD FRONT 1971.

Begynn diskusjonene av 1. mai-opplegget.

USA UT AV INDO-KINA!

De siste ukene har USA startet nye krigseventyr i Indo-Kina. Tross informasjonsforbud og omfattende løgnpropaganda fra Nixon-administrasjonen er det liten tvil om hva som skjer: Kambodsja blir invadert på ny; Laos blir invadert; og det er «ikke utelukket at nye og omfattende krigsutvidelser står for tur» (utenriksminister Rogers, 28.1.). Invasjon av selve Nord-Vietnam blir ansett for å være «logisk dersom invasjonen mislykkes i Laos» (senator Fulbright, 9.2.).

10-20 000 sør-vietnamesiske leietropper har gått inn i Kambodsja. 9000 amerikanske soldater står i høyeste beredskap på grensa til Laos. 4000 fallskjermtropper og 5000 infanterisoldater fra Saigon-hæren har trengt inn i Laos. Ytterligere 15 000 av marionettesoldatene er på vei (10.febr.). En armada av amerikanske bombefly og helikoptre forsøker å bombe Sør-Laos tilbake til steinalderen.

USA-imperialistene kan som regel oppvise de mest fantastiske unnskyldninger for sine aggresjonshandlinger. I det ene øyeblikket sier de at invasjonen er «i samsvar med folkeretten» (Rogers, 9.2.), i det andre øyeblikket er det for «å spare amerikanske liv!» Med andre ord er folkerett det samme som å sende tusener av indo-kinesere til slaktebenken for å spare de amerikanske soldatene og dempe opposisjonen hjemme.

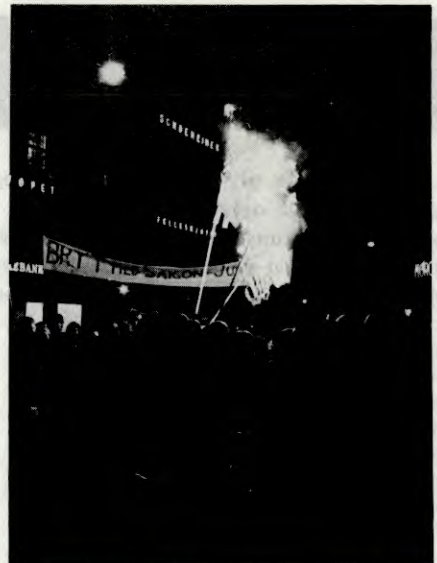
Dette er Nixon-doktrinen i praksis. Nixon prater tilbaketrekking, fredelig løsning og vietnamisering mens han gjenopptar bombinga over Nord-Vietnam, øker bombinga i hele Indo-Kina og setter sine marionette-soldater i gang med de vildeste utvidelser av krigen. Nixon-doktrinen betyr ikke annet enn mere ødeleggelse, flere drepte, økt krig.

Over hele verden har det reist seg en storm av forbitrelse og protest: USA-imperialistene må stanses, USA må trekke seg ut av hele Indo-Kina. U Thant har reagert mot invasjonen og til og med den danske utenriksminister har tatt bladet fra munnen og tillegger USA hovedansvaret.

Her hjemme arrangerte Solidaritetskomiteen for Vietnam en punkt-demonstrasjon foran den amerikanske ambassade i Oslo. Flere hundre anti-imperialister viste sin avsky ved å brenne to amerikanske flagg. Den 10. februar gikk vel 1500 demonstranter i tog forbi den amerikanske ambassade, forbi Thieu-regjeringens løgnkontor i Pilestredet til Youngstorvet hvor det ble vedtatt en resolusjon som på det kraftigste tok avstand fra de nye krigsutvidelsene og USA's økte aggresjon. Møtet ga sin uforbeholdne støtte til de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp. Arrangører var FNL-gruppene i Oslo tilslutta Solidaritetskomiteen for Vietnam. Demonstrasjonen hadde tilslutning fra en rekke andre organisasjoner.

Den norske regjeringa (som kjent et lydige Nato-haleheng til den amerikanske imperialismen) har uttalt seg. Men hva har de sagt? De «beklager enhver utvidelse av krigen», skiller ikke mellom angriper og de angrepne, mellom rettferdighet og brutal urettferdighet. De gir «sin fulle støtte» til Nixon-planen om ny internasjonal konferanse om Indo-Kina. Nixon kunne ikke ha sagt det bedre sjøl.

Denne lunkne holdninga må bli en spore til økt anti-imperialistisk arbeid i Norge. Målet må være å isolere den lille klikken på ytterste høyre fløy som står for den norske regjeringas reaksjonære vietnam-politikk. Dette kan bare skje ved at flere slutter aktivt opp om solidaritetsarbeid, og da i første rekke gjennom FNL-gruppene.

Amerikanske flagg brennes utenfor Saigon-quislingenes kontorer under demonstrasjonen 10. februar.

Fordøm USA-imperialismens aggresjon i Indo-Kina.

Støtt de indo-kinesiske folkenes frigjøringskamp.

Hefte om UNNTAKSLOVENE

Kampanjen Norge ut av NATO gir nå ut et hefte som er kalt «Unntakslovene og NATO's beredskapsplaner». Det tar opp bakgrunnen for loven, proposisjonen til loven, debatten som fulgte og de mangfoldige protester som strømmet inn til Stortinget.

For å sette det hele inn i et større perspektiv, er det tatt med artikler om McConnel-planen eller NATO's egne unntakslover, og om overvåkingstjenestens virksomhet. Hva denne går ut på, får vi av og til et ymt om gjennom pressa. F. eks. uttalte tidligere sjef for overvåkingspolitiet, Asbjørn Bryhn, i et intervju i VG 6/7-63:

»Derfor gjelder det for dem (statens fiender, vår anm.) å få kontakter på alle områder . . . så vi langsomt og sikkert pådyttes synspunkter som er i strid med våre interesser — for eksempel få folk til å protestere mot Fellesmarkedet.»

Heftet vil bli studert i Kampanjens lokalgrupper, dersom noen er interessert i å delta, er det bare å ta kontakt med disse. Studieopplegget er trykt bak i heftet slik at det også kan brukes til sjølstudium eller til diskusjonsgrunnlag sammen med venner og kjente.

Kampanjen Norge ut av NATO vil ellers i tida framover delta i anti-EEC-arbeidet. Den vil særlig legge vekt på de politiske og militære sidene av EEC, og prøve å vise EEC's imperialistiske karakter.

Heftet kan bestilles hos: Kampanjen Norge ut av NATO, Postboks 1578 Vika, Oslo 1.

Pris kr. 3,-.

Militant demonstrasjon utenfor Oslo Politikammer i Møllertg. 19. Den medførte at 3 anti-imperialister, som var blitt arrestert for å ha brent et Ky-flagg, ble frigitt.

FORFATTERNES KÅR

Staten og de private distribusjons- og omsetningsleddene har alltid ført en almisse-politikk overfor kunstnerne og forfatterne, de har gitt inntrykk av at betalinga for kunstnerne produkter er en slags velgjørenhet fra deres side, og på denne måten har de klart å holde det store flertallet av kunstnere nede i økonomisk elendighet, som må bøtes på ved at kunstnerne tar seg annet arbeid ved siden av.

Den voldsomme forverringa har ført til at kunstnerne nå begynner å ta kampen opp. Lengst har kampen kommet hos forfatterne, som er i streik overfor NRK og i forhandlinger med lærebokforlagene. Det er også blant forfatterne at debatten om de økonomiske kår har kommet lengst, og en stor del av forfatterne går nå inn for aktiv kamp mot forlagene og staten, for å oppnå levelige kår.

På samme måte som det er kapitalistenes foredlings- og omsetningsledd som høster profitten av f. eks. fiskernes slit, er det forlagene som høster profitten av forfatternes arbeid. Forlagene prøver etter beste evne å framstille det som om de utgir norsk skjønnlitteratur med tap. Dette er selvfølgelig ikke sant. Ingen tror vel at f. eks. Gyldendal norsk forlag, som deler ut 10 prosent utbytte til aksjonærene, ville gi ut over 40 originale norske skjønnlitterære verker i året dersom de gikk med tap.

Den statlige støtten som blir gitt gjennom Norsk Kulturfond går også i hovedsak til forlagene og ikke til forfatterne. Støtten baserer seg vesentlig på statens innkjøpsordning, som i korthet går ut på at staten kjøper inn 1000 eksemplarer av hver skjønnlitterær bok til bibliotekene.

FORLAGENE BLIR RIKERE, FORFATTERNE FATTIGERE

Statens holdning til forfatterne går også klart fram av at støtteordninga baserer seg på en hovedavtale mellom Kulturrådet og Forleggerforeningen. Denne hovedavtalen viser tydelig at hensikten med innkjøpsordninga er å skaffe forlagene mest mulig profitt. Et viktig ledd i avtalen er nemlig at Kulturfondet

betaler 10 prosent av bokprisen (for alle solgte eksemplarer inntil 3000) som honorar til forfatteren »på betingelse av at forfatteren gir avkall på den rett han måtte ha etter kontrakten til å kreve at forleggerens honorar skal utgjøre mer enn 10 prosent for disse eksemplarer.» Tidligere var forlagenes honorar til forfatterne 15 prosent av bokprisen, men Kulturrådet har etter dette gjort det mulig for dem å presse honoraret ned til 10 prosent.

Har så leserne tjent på at forlagene slik er blitt i stand til å utgi flere bøker og flere eksemplarer av hver bok? Nei. Ettersom Kulturfondets støtte betales i prosent av bokprisen, er forlagene interessert i å utgi bøkene så dyrt som mulig. Bokprisene har da også økt for hvert år – og ingen som har kjøpt skolebøker har vel sett prisene gå ned etter som opplaget øker. Sannheten er altså at *forlagene blir rikere, bøkene dyrere og forfatterne fattigere.*

Forfatterne demonstrerer utenfor Kringkastingshuset i Oslo under boikott-aksjonen mot NRK i februar i år.

EBBA HASLUND
Boken om
Wenche Foss
Nrk 27.06. innb. 49,50

21000

«Å HERLIGE HERRMANN» Arbeider-Avisa

50 000

«En klarsynt og munn-rapp guide
...gjør turen gjennom 250 års
britisk historie til en ren lyst-
vandring»
Nationen

Bak den svarte døren
Kr. 31,- innb. 39,50

CAPELEN

Eksempler på hvordan forlagene framhever stjerneforfattere. Like før jul er det bare stjerneforfatterens bøker som blir annonsert på forsida i borgeravisene, for at de skal selge enda bedre.

Dikt av Mao Tsetung

Tor Obrestad og Kjell Heggelund har oversatt noen dikt av Mao Tsetung til norsk. Røde Garde synes det er fint at kunstnerne gir seg i kast med slike oppgaver. Dette er så vidt vi veit første gang at Maos dikt er oversatt til norsk. Her følger to av oversettelsene.

Svar til kamerat Kuo Mo-Jo er skrevet 9. januar 1963 og refererer til et dikt av den store revolusjonære forfatteren. Diktet er en hyllest til den kinesiske revolusjonen.

Jinggang-diktet er det siste diktet fra Maos hand, skrevet i 1965. Dette fjellstroket var tilfluktsstedet for kjernecella i den Røde Arme i 1927.

SVAR TIL KAMERAT KUO MO-JO

På denne vesle kloden
slår fluene mot veggene
De summer uten stans
angstslåtte, fortvilte

Maur i rekke på akasie-treet skryter: vi eier et stort land
Døgnfluene påstår: ingenting er lettere enn å undergrave kjempetreet.
Vintervinden feller løvet over Changan
Pilene svirrer

Det er så mye som burde vært fullført!
Hvert øyeblikk krever orden
Jorden dreier. Himmelen dreier
Vente i årtusener? Det er for lenge: vi skal slåss nå
De Fire hav skal bryte lenkene, skyene og bølgene skal settes i bevegelse
De fem kontinenter skal skjelve, vinden og tordenen skal brøle:
Sop bort skadedyrene!
La ikke en fiende være tilbake!

PILGRIMSREISE TIL JINGGANG-FJELLET

Lenge har jeg lengtet etter skodde
etter ennå en gang å klatre mot Jinggang-fjellet

Jeg har dradd tusen li
for å komme til stedet fra den gang
Det gamle ansiktet har fått nye trekk
Gultrosten synger overalt, svalene danser
og stryker lavt over vannet
Store trær åpner skodda med kronene sine –
Jeg dro forbi sluktene i Huangyangji
De farlige: bøy deg ikke for å se!

Ja, vinden og tordenen satte dem i bevegelse
faner og flagg smalt
landet dekket til sine voller
Det er bare åtteogtredve år siden dette hendte:
et fingerknips i tida
For å fange månen må du klatre helt til den Niende Himmelen
For å fange skilpadden må du stige ned i de Fem hav
Jeg husker de muntre samtalene og seierssangene:
I denne verden er ingenting umulig
hvis du bare har viljen til å reise deg

En undersøkelse blant 100 forfattere foretatt i 1968, viste at den gjennomsnittlige bruttoinntekt som kunne tilbakeføres på litterært arbeid lå på kr. 9690,- i året – og da var stipendiene inkludert.

Dette viser at forlagene driver en grov utbytting av forfatterne, som går ut over den norske litteraturen.

De fleste forfattere står altså i en elendig økonomisk situasjon. Men noen få er rike. Det er forfattere som borgerskapet ut fra egeninteresse trykker til sitt bryst og erklærer for »gode» forfattere. Denne stjernedyrkinga har sine klare årsaker.

For det første trenger borgerskapet forfattere som kan se verden ut fra dets synspunkt. Det vil si forfattere som kan tilsløre den politiske undertrykkelsen og skjønne utbyttingen av arbeiderklassen, og slik være med på å skape og opprettholde borgerskapets ideologi.

For det andre trenger forlagene »stjerner», fordi en forfatter med stort opplag er mer

lønnsom for forleggerne enn flere med mindre opplag. Dette framgår også klart av forlagenes reklamekampanjer før jul.

Videre er stjernedyrkinga et forsøk på å splitte opp forfatterne innbyrdes, da den gir illusjoner om at alle kan bli stjerner bare de er gode nok, og gir de store stjernene andre økonomiske interesser enn det store flertallet av forfatterne.

Forfatterne har nå tatt kampen opp mot denne undertrykkelsen. Mange spørsmål trenger ennå avklaring og diskusjon, og skal kampen bli effektiv er det viktig at diskusjonen først og fremst føres innad i Forfatterforeningen og at den fører til enighet forfatterne imellom.

Kampen må rettes mot staten når det gjelder spørsmålet om stipendipolitikken. Den nåværende ordningen med for få og for små stipendier bidrar til å splitte forfatterne, og tjener forlagene og ikke forfatterne.

Kampen må også rettes mot staten på spørsmålet om bibliotekavgiften – den av-

giften staten betaler for utlån av forfatteres verker gjennom bibliotekene. I forslaget til ny biblioteklov foreslås det et bidrag i prosent av bevilgningene – mens de svenske forfattere har klart å kjempe seg til en avgift på et visst ørebeløp pr. utlån pr. bok.

Forfatternes krav til staten er rettferdige krav som må kjempes igjennom, og kampen fortjener støtte fra hele det arbeidende folket. Men arbeiderklassens erfaringer gjennom historien viser at staten er et redskap for den herskende klassen og mot det arbeidende folket, og dermed også mot de arbeidende forfatterne.

Statens politikk overfor forfatterne viser også klart at den fungerer som en støttespiller for forlagene, et redskap forlagene bruker for å styrke seg selv og øke utbyttinga av forfatterne. Dette må bety at forfatternes hovedfiende er forlagene, og at den viktigste kampen blir kampen for å få forlagene til å betale skikkelige honorarer til forfatterne.

SOLDATENES KAMP KRIMINALISERES

Situasjonen på Åsegarden er nå den at de 5 tillitsmennene i Kompani A er tiltalt og at saka kommer opp for retten i Harstad 16. mars. Staten og militærledelsen vil prøve alt de kan å ramme de 5 med hardeste mulige straffer. Lovparagrafene sier opp til 3 år.

100 soldater går til en times sit-in streik i protest fordi julepermen de var lovet gikk i vasken, og militærledelsen svarer med beinharde trusler og rettsforfølgelse. Her skal det «statueres et eksempel» som det heter. Mynndighetene skjønnte at det ikke nyttet å stille hele kompaniet for retten – et slikt forsøk ville bli møtt med opprør. I stedet plukker de ut noen få og prøver å ramme dem for å oppnå sine hensikter.

Hva er det så staten og militærledelsen er ute etter? Saka har ei kjerne: den reaksjonære militærledelsen vil prøve å kriminalisere soldatens aksjonering for sine kår. Rettsapparatet mobiliseres for å sette en stopper for kampen. Dette er langt fra noe nytt. Akkurat det samme ser vi når politi og arbeidsretten settes inn mot arbeidere i streik. Forsøket på å gjøre soldatens interessekamp til en kriminell handling er ikke enestående i denne sammenhengen i dag – tvangsloven mot arbeidere, lønnsstopploven, er et tiltak av nøyaktig samme type. Borgerskapets rettsapparat og lovverk mobiliseres for å stoppe folkets kamp. Monopolkapitalen bruker direkte statsapparatet til sine formål, til å forsvare sine snevre klasseinteresser. Soldatene, som arbeidere, kan sjølsagt ikke finne seg i dette. De er nødt

til å svare.

Det er viktig å slå fast av tiltalen mot de 5 viser tillitsmannsordningas fullstendige udeglighet, men mye viktigere er det å reise kampen på sjølve kjernen i saka: forsøket på kriminalisering. Det må gjennomføres aksjoner og vedtas uttalelser på grunnlag av rettssaka mot de 5. Hele soldatmassen over hele landet må reises og samles for å slå angrepet tilbake. Sympatien og støtten til soldatene er stor i folket og soldatene kan gjøre den enda sterkere ved å vise i vedtak osv. at deres kamp er helt lik den kampen arbeidsfolk må føre mot lønnsstoppen. På dette viset kan soldatene møte den reaksjonære militærledelsens angrep og avvise det. En samlet soldatmasse i kamp og protest vil få forsvarsstaben og departementet til å tenke seg om to ganger. Det er helt nødvendig og fullt mulig å feie kriminaliseringsforsøkene vekk.

Parolene må derfor være:
FRAFALL TILTALLEN MOT DE FEM TILLITSMENNENE!
NEI TIL KRIMINALISERING AV SOLDATENES RETTFERDIGE KAMP!
SLÅ TILBAKE DE FASCISTISKE ANGREPENE!

Mannskapsavisa ..

omtaler i en leder, »Tillitsmann bli på din post.», streiken i Åsegarden. Avisen prøver å mane gutta på moen til ro. »Dette fordi slike aksjoner vil bryte med de viktigste verdier og normer i et demokrati.» Videre skriver avisa: »Det er på denne bakgrunn en må se en del av de støtteaksjoner soldatene i Kp A Åsegarden blir belemret med.»

Er det soldatene som bryter med det borgerlige demokratis verdier og normer, når militærledelsen svarer på deres rettferdige kamp med fengselsdommer?

Når gutta rundt omkring på moene viser de tiltalte sin solidaritet, skriver MA at kompani A blir belemret med støtteaksjoner. Dette er et bevisst forsøk på å splitte soldatene, men i stedet er det med på å sveise oss enda tettere sammen.

Avisen avslører ganske tydelig hvilke krefter den er talerør for. Når militærledere og offiserer går til angrep på soldatene, gjør MA det samme.

Støtte til Åsegarden

Krigsadvokatens kriminalisering av soldatens aksjon i Åsegarden, har vakt avsky blant store deler av soldatmassen. Ops.ass.kurs LRKS Kongsvinger uttaler i sin støtteresolusjon: »At soldatene organiserer aksjoner for å komme utålelige ting til livs er et stort skritt på veien.» Videre heter det: »Frafall tiltalen mot soldatene i Åsegarden.» Innsamlinger og støtteerklæringer er et klart uttrykk for den sympati Åsegardsoldatene har. Stridsvognskvadron/Østl. på Trandum har trukket tilbake sine tillitsmenn i protest. Det samme har skjedd i Heggelia, hvor også soldatene beslutta å gi en daglønn til de tiltalte. HV-soldater, Varden leir, har sendt støtteerklæring sammen med en rekke andre moer. Alle disse eksemplene viser at militærledelsen nå holder på å løfte en tung stein bare for å slippe den ned på sine egne føtter.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

LAVT HUSTRUBIDRAG

Meldinger til adressaten

Forsørgertillegg
1 - 28/2 - 71

Kr. 885 --

Fra konto

Bl. 570

Min mann avtjener verneplikten nå. Det betyr at han får utbetalt 7 kr. dagen, en sum som på langt nær er tilstrekkelig til å dekke de mest nødvendige utgiftene han har hver dag.

En soldathustru har like små muligheter til å dekke de daglige utgiftene med den «lønna» hun får fra Forsvaret. Jeg skal i korte trekk legge fram min egen situasjon.

Vi har et barn på ca. ett år. Med de utgiftene hun krever, fordeler de faste utgiftene pr. måned seg slik:

Husleie	390 kr.
Barnehage	150 kr.
Trikk	105 kr.
I alt	645 kr.

Dette er bare de helt sikre utbetalingene som ikke lar seg endre. Summen jeg får utbetalt fra forsvarer hver måned er på 885 kr! Det vil si at jeg har 240 kr. måneden til mat, klær og en hel del andre uforutsette utgifter. Og alle vet at bare matutgiftene for en familie i dag *minst* krever 600 kr. pr. måned, det vil si 16 kr. pr. dag (til melk, brød, middag f. eks.).

Det er klart at budsjettet mitt er nødt til å gå med et voldsomt underskudd. Det er ikke mulig å eksistere for to personer i Oslo på 885 kr. i måneden.

I tillegg er min mann stasjonert 60 mil fra hjemstedet. Vi er sjølsagt interessert i å ses så ofte som mulig, men en slik reise krever en utgift på 112 kr. tur/retur med tog (med soldatmoderasjon). Med fly koster reisa ca. 170 kr., og det er ofte nødvendig å bruke fly for å få noe ut av de korte permene. Disse reisene må jeg betale, da min mann ikke har muligheten til å betale dem sjøl. Han får bare to gratis hjemreiser i løpet av 15 måneders militærtjeneste.

Jeg går ut fra at dette er situasjonen for de fleste soldathustruene i dag. Sjøl er jeg bedre stilt enn de fleste andre, i og med at jeg er student og dermed er berettiget til studielån og plass i barnehage. For andre er det å få barnehageplass en umulighet, og de er dermed avskåret fra å ta seg en hardt tiltrengt jobb.

Men sjøl om jeg får omlag 5000 kr. i lån i semesteret, var situasjonen i høst slik at jeg var nødt til å ta opp forskuddslån i slutten av semesteret for å greie den siste måneden. Et forskuddslån på 1000 kr. i høstsemesteret betyr 1000 kr. mindre i vårsemesteret som er 1 1/2 mnd. lengre!

Denne oversikten gir grunnlag for følgende konklusjon: For det første: Mine erfaringer viser at en soldathustru er nødt til å klare seg med de aller mest nødvendige utgiftene, og hennes situasjon blir stadig verre i og med prisstigninga som vi ser i dag. For det andre: Dette belyser også studentenes situasjon. Det viser at lånet, selv med et tilskudd på nesten 900 kr. i måneden, er altfor lavt i forhold til prisnivået.

Og dette viser igjen at alle grupper som rammes av den samme dyrtida, har felles interesse av å stå sammen i kampen mot dyrtida.

TRANDUM: EEC OG DYRTID

I det militære føler en prisstigninga og dyrtida på kroppen. Med kr. 7,50 om dagen betyr ei øking av billettprisene på tog og buss mye. Går prisene på dagligvarer opp, forsvinner fort daglønna. Selv de som har relativt kort vei hjem, f. eks. Trandum—Oslo, opplever at etter innkjøp av røyk og andre nødvendige varer i kantina, er det ofte for lite igjen til å reise hjem på perm.

Studier av EEC/dyrtida blir veldig viktig i militæret fordi misnøyen så lett blir retta inn i blindspor. Man blir lett passiv og sløv fordi en ser at det likevel ikke nytter noe. Studiene kan her hjelpe oss til å forstå at vår egen situasjon i militæret har sammenheng med objektive økonomiske forhold, og at forberedelsene til medlemskap i EEC er en viktig del av disse forholda. Kampen mot EEC blir

Undertrykkelse på Setermoen

En av begivenhetene vi soldater i Nord-Norge ser mest fram til under den første tida av tjenesten er langpermisjonen. Denne skal vare i tolv virkedager pluss helligdager, og reisen til og fra hjemstedet betales av forsvarer. For mange av oss er dette den eneste muligheten vi har for å komme hjem under tjenesten i Nord-Norge. Med den dårlige daglønna vi soldater har, er det ikke mulig å legge opp penger slik at vi kan bekoste en dyr reise hjem.

Men i den siste tida har det vist seg at soldatene har hatt vanskeligheter med å få en skikkelig langperm. Rot i byråkratiet har gjort at flere soldater har mistet deler av permens sin, og har også resultert i lang og usikker ventetid i leirene. På Setermoen skulle en del soldater på langperm i september. Da de kom til samlingsstedet ved flyplassen fikk de imidlertid etter kort tid beskjed om at det ikke var plass på flyet. Dette til tross for at det var bestilt plasser. De fikk bare beskjed om å dra tilbake til forlegningen og vente der. I forlegningen ble det stor forbitrelse over det som hendte, og det ble sendt et skarpt brev til ombudsmannen for forsvarer. I brevet heter det bl. a.: »Dette (dvs. tilbakesendelsen) er en handling som totalt bryter med de elementære rettighetene soldatene har.» De soldatene som måtte vente, mistet på denne måten en eller flere dager av permisjonen.

Dette tilfellet på Setermoen er ikke et isolert tilfelle, andre soldater kan fortelle om det samme. På stadig flere områder forsøker forsvarer å undertrykke soldatene, noe som soldatene sjølsagt ikke finner seg i. Stadig flere reiser seg mot den militaristiske undertrykkelsen, og vi ser at der hvor soldatene står samlet på sine krav vinner de seire. Bekjemp den militaristiske undertrykkelsen i forsvarer!

derfor også en meningsfull kamp for ens egne økonomiske kår.

Hos oss på Trandum kom spørsmålet om EEC-studier opp i forbindelse med diskusjon av tillitsmannsordninga med Åsegarden som bakgrunn. Vi spurte oss sjøl om hva tillitsmennene kunne ta opp uten at soldatenes kamp ble kriminalisert. Flere fant ut at de hadde behov for en klargjøring av sammenheng mellom egne kår og EEC. Etter å ha lagt fram at matøre er kr. 5,70 pr. dag pr. mann og daglønna 7,50, og dessuten diskutert kravet om kr. 10, var det flere progressive folk som ønsket at vi skulle gjøre noe med forholda. Studier kom derfor opp som en naturlig måte å starte på for å få bedre innsikt i hvordan vi skulle gripe kampen an.

Soldat.

God start for APMIL

»Militærmakten er et viktig redskap i borger-skapets hender til forsvar for sine interesser. Historia viser utallige eksempler på at militærvesenet blir brukt til å undertrykke folkenes kamp. I dag er NATO som USA-imperialismens redskap den fremste truselen mot Europas folk. Frammarsjen til den vest-tyske imperialismen og militarismen, blant annet gjennom EEC-utvidelse, vil bety ei politisk og militær styrking av de imperialistiske kreftene i Europa. For Norge gjelder NATO's unntakslover og diktaturfullmakter til bruk mot det norske folk. For norske soldater betyr dette at de vil kunne bli satt inn som streikebrytere, mot demonstrasjoner og aksjoner. Soldatene skal være lydige redskaper for storkapitalen. Gjennom politisk undertrykking og borgerlig indoktrinering prøver derfor militærledelsen å bevare kontrollen over soldatmassene. Militærmaktens virkelige rolle skjules og soldatenes kamp for sine interesser undertrykkes og isoleres fra resten av folket.»

Slik lyder innleiinga til Aksjon for politisk militærtjeneste, Apmil's politiske plattform som ble vedtatt på medlemsmøte i Oslo 7. februar. Plattformen er god, målsettinga for aksjonen trekkes klart opp. Apmil ønsker å arbeide for en soldatenes demokratiske interesseorganisasjon uavhengig av tillitsmannsordninga. Dette er det langsiktige målet, i dag er hovedoppgaven å spre informasjon om politisk militærtjeneste og å sette i gang lokale interessekampgrupper rundt om på moene.

Vi tror dette er ei riktig linje og prioritering av oppgavene. Plattformen peker også på de felles interesser og oppgaver soldatene har med arbeidende folk i dag. At tilpassinga av den norske økonomien til EEC også rammer soldatene, slik at de må se sin situasjon i dette lyset, betyr at de må føre felles kamp med alle grupper som får sin levestandard redusert foran EEC.

Kommunistisk Ungdom, som også var representert på medlemsmøtet, kunne ikke godta denne plattformen og trakk seg derfor fra Aksjonen. De hevdet at å trekke inn kampen mot EEC ville være å avskjære ei rekke grupper fra Aksjonen. At det å trekke inn det som det overveldende flertallet av folket er imot, er å isolere Aksjonen, er helt ubegripelig for oss. KU's linje i denne saka er det nok bare de sjøl som begriper noe av.

DÅRLIGE VERNETILTAK

Vi vet fra pressen at skadene og dødsfall blant arbeidsfolk her i landet viser en kraftig stigning. Anslagsvis 20–25 000 skadde og 90–100 drepte hvert år viser at vernetiltak på bedrifter og arbeidsplasser er et særns neglisjert tiltak fra kapitaleiernes side. Ved oppdrevet arbeidstempo, rasjonalisering og tidsstudering søker eierinteressene å øke sine inntekter og minske sine utgifter. Dette er forhold som gjør seg gjeldende over hele landet i denne »gjør alt klart til EEC»-perioden, og ingenting tyder på at tendensen vil forandre retning.

Militæret er en sektor hvor »arbeidervern» nesten er totalt ukjent. En statlig arbeidsplass hvor ungdommen kommanderes ut til kanon-skyting, fjellmarsjer og lastebiltransport. Denne siste tingen er det vel som skaper de aller mest utrygge forhold under tjenesten. Nå skal jeg ikke beskyldte oberstene i den norske hær for å være direkte halvdioter, heller ikke for å prøve å skaffe til veie det dårligste utstyret. Derfor ligger det sikkert andre forhold til grunn for at den kjøretøyparken som vi soldater blir fraktet med, er så soldat-fiendtlig. Altså igjen — sparte penger her, gir tjente penger der. Hvor vi enn skal, blir det å sitte på lasteplanet av en amerikansk 6-tonner, M 621.

Det er endel ting ved denne bilen som viser til tydelighet hva jeg mener. Sjøførene klarer seg med sertifikat klasse 1 — de trenger altså ikke å ha kjørt lastebil før. Bilen er ca. 2,5 m bred. Hva det innebærer vet alle som har kjørt på nord-norske veier og som har møtt en slik kjempe. Den har fått fjernet fire av de åtte bakhjulene — hva innebærer ikke dette for veigrepet? Hva upresis styring gjør for en vogn, så vi da vi sto i grøfta. Men det er overfor passasjerene at det virkelig begynner å bli kriminelt: Tjue mann på planet med 5 en-toms trebøylere under en blafrende presentasjon og langkjøring i 30–40 minusgrader uten

varmeapparat, bare trekk gjennom presentasjonen. Disse bilene blir så betjent av 20-åring-er som på øvelse sovner over rattet gjentatte ganger av mangel på søvn, og i de våkne øyeblikkene kan de knapt se veien fordi lyktene er overmalte, så vi ikke skal bli sett av fiendtlige fly!

I det militæret er vi også velsignet med nye beltevogner, der man plutselig etter tre år oppdaget at de veltet mye lettere enn man hadde sett på testene. Dette oppdaget man dessverre etter praksis. Likeledes nye svenske feltvogner som ikke bare veltet lett på siden, men også forover! Slike eksempler kan enda forfleres, men det er tendensen det gjelder. Militærledelsen bryr seg mindre og mindre om soldatenes velferd og sikkerhet, hvilket selvsagt ikke går upåaktet hen. Soldatkamper på moene i dag viser kraftig stigning. Flere og flere er villige til å slåss for sine krav og rettigheter. Kamp for skikkelig »arbeidervern» er ikke i dag punktet hvor hovedstøtet rettes, men det er likevel et område hvor militarismens likegyldighet med vanlig ungdom skinner klart igjennom. Så vi skal underordne dette særkravet den allmenne kampen vi fører mot EEC, dyrtid og kriminaliseringen av soldatkampen, slik det er blitt gjort på Åsegarden.

PALESTINA: FOLKETS KAMP VIL SEIRE

»Da det fascistiske Hussein-regimet i Jordan slo til mot det palestinske folket i september, ble kampene framstilt som en vanlig borgerkrig i imperialistpressa ute og hjemme. På denne måten forsøkte den å skule hva som faktisk skjedde: at det var de imperialistiske kreftene, anført av USA-imperialismen, som forsøkte å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen før det var for seint. Hussein-regimet som holdes oppe av dollarhjelp, var det lokale redskapet som måtte brukes. Moshe Dayan gned seg i hendene allerede da: »Jeg står helt på kongens side.» Sovjet-lederne hadde i lang tid utskjelt den palestinske frigjøringsbevegelsen for å være »uansvarlig», »ekstremistisk», osv. Hele denne alliansen måtte det palestinske folket stå i mot.»

Det er formannen i »Palestinakomiteen i Norge», Finn Sjøe, som sier dette til »Røde Garde». Han har kommet tilbake fra et opphold i Jordan.

— »Hva mener frigjøringsbevegelsen sjøl om hva som skjedde i september? Betydde overgrepene fra fascist-regimet et tilbakeslag for den rettfærdige kampen?»

— »De ulike organisasjonene innafor PLO er enige om at det var nødvendig å inngå fredsavtalen som et revolusjonært, midlertidig kompromiss. Dersom dette ikke hadde skjedd, ville sivilbefolkningen blitt utsatt for store og unødige lidelser. Militært sett var det en makt-balanse. Ingen av partene kunne seire militært på kort sikt, mens Hussein-regimet hadde blitt avslørt for de arabiske massene. Vi bør merke oss at en Pentagon/CIA-understøttet hær på 70 000 mann med godt teknisk krigsutstyr ikke klarte å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen. PLO er tross alt ikke noe FNL enda etter bare noen få års revolusjonær utvikling. Frigjøringsbevegelsen legger ikke skjul på at den har fått et midlertidig tilbakeslag. Men samtidig har kampene ført de ulike organisasjonene tettere sammen. Opprettinga av en nasjonal enhetsfront ligger ikke langt fram i tida nå. Alle er enige om det, sjøl om de heller ikke legger skjul på at det fins en del taktisk uenighet.» — »Det er tydelig at frigjøringsbevegelsen ikke lenger kan bevege seg fritt i Jordan. Den går under jorda. Hva betyr dette?»

— »Det betyr at alliansen mellom de imperialistiske kreftene, anført av USA-imperialismen, staten Israel og Hussein-regimet, stadig har blitt styrket og opererer mer og mer desperat i Jordan. Etter september-dagene har hæren blitt styrket på ulike vis. Ikke bare har den fått bedre våpen enn tidligere. Siden september har et voldsomt økende antall CIA-rådgivere tatt hand om en omfattende »omskolering» av hæren. Praktisk talt hele hæren trenes nå til å bli anti-geriljahær. Et resultat av dette var de harde kampene som fant sted i januar. Vi kan si at dette var en slags andre offensiv fra regimets side på å knuse frigjøringsbevegelsen. To forhold til viser alliansens karakter. Før jul møttes Moshe Dayan og Hussein hemmelig i det Hvite Hus. 10. januar foretok israelske fly og jordanske artillerienheter felles angrep på to av frigjøringsbevegelsens baser i Jordan-dalen. Kan alliansen bli klarere? Vi bør også understreke: kan den bli mer desperat?»

— »Hva mener frigjøringsbevegelsens ulike

organisasjoner må gjøres nå for å vende en vanskelig situasjon til en god og framgangsrik kamp?»

Disse gerilja-soldatene har trengt seg dypt inn på fiendtlig område og sprengt i luften militære installasjoner.

„GODT” MØTE I TRONDHEIM

Fredag 5. februar var det en vellykket aksjon mot et propagandamøte for USA-imperialismen på NLH i Trondheim. Røde Garde har fått denne rapporten fra en kamerat derfra.

Mr. Hennemeyer, som er sjef for den politiske avdelingen ved USA-ambassaden i Norge, hadde fredag 5. februar invitert seg selv til å holde et to timers foredrag ved Norges Lærerskole i Trondheim og skulle angivelig »forklare» USA's utenrikspolitikk. Ettersom ledelsen for engelsk-instituttet ved skolen ikke hadde vært resolutt nok til å avslå denne provokatoriske selv-invitasjonen, tok studenter fra Faglig Studentfront initiativet til å gjennomføre boikott av den reaksjonære propagandaforestillinga.

Mr. Hennemeyer toget nervøst inn i den stappfulle forelesningssalen — folk sto langs veggene for å få plass — møtt av adventende piping. Etter at han var blitt introdusert som representant for våre trofaste venner og allierte i USA's regjering, skulle »informasjonsforedraget» ta til. En av studentene forlangte da ordet for å oppfordre folk til å forlate salen. Dette prøvde man å nekte henne — det skulle være »full talefrihet»: at ingen skulle få si ett ord innledningsvis. Mr. Hennemeyer ville tydeligvis ha enerett på talefriheten, folk i salen skulle jo få diskutere litt med ham helt til slutt — på engelsk . . .

— »Alle er enige om at en felles palestinsk-jordansk enhetsfront må bygges opp. På denne måten blir det mulig å skape en slagkraftig frigjøringsbevegelse som på kort sikt kan erstatte fascistregimet med et nasjonalpatriotisk, og på lang sikt føre kampen videre mot hovedfienden, USA-imperialismens sikreste allierte: staten Israel. Vi bør allerede nå merke oss at på tross av den vanskelige situasjonen i Jordan, øker antallet operasjoner innafor okkupert område. I desember utførte frigjøringsbevegelsen 65 operasjoner. Bare på en dag, 2. januar, foretok de 16 operasjoner. Imperialist- og sionistpressen sier ikke noe om dette. For det ville vise at — på tross av midlertidige tilbakeslag — så er det folkets kamp som vil seire og ikke imperialistene», avslutter Finn Sjøe.

Forsøket på å nekte studenten ordet ble møtt med voldsom piping og trampeklapp fra folk i salen. Mr. Hennemeyer måtte til slutt pent finne seg i å tie mens det under fullstendig stillhet ble lest opp en resolusjon som tok avstand fra USA-imperialismens aggresjonspolitikk og som oppfordret folk til å forlate salen. Mr. Hennemeyer prøvde tappert å foreslå avstemning for å se hva flertallet mente — han trodde tydeligvis at han på Norges Lærerskole skulle finne etterlengtet støtte . . . men etter at folk hadde myldret ut av salen, viste det seg at knapt en tredjedel satt tilbake. Etterpå oppsummerte folk ute på gangen den meget vellykkede aksjonen, mens Mr. Hennemeyer slukøret holdt sitt foredrag for en glissen forsamling, som med tida sikkert blir enda mindre.

Det var sikkert ikke uten grunn at USA-ambassaden hadde sett seg ut NLH som prøveklut. Skolen har utvilsomt tidligere ligget et par skritt akterut for oppsvinget på de andre universitetene, og nå var Mr. Hennemeyer tydeligvis oppsatt på å bryte gjennom i det »svakeste leddet». Men sannelig fikk han merke at motstanden mot USA-imperialismen vokser raskt, og forhåpentligvis forsto han at han ikke er velkommen blant norske studenter, og vet å ta konsekvensen av det.

UTVIKLINGA AV SIONISMEN Del 2

I denne andre artikkelen om sionismen vil vi kaste av det sløret av overmenneskelighet og superdemokrati sionistene omgir seg med. Vi vil først gå konkret inn på sionismens organisasjon og metoder. Sionismen er et imperialistisk redskap, men samtidig en selvstendig bevegelse. Enheten mellom kolonimakten og sionismen, mellom USA-imperialismen og sionismen har vært hovedsida av utviklingen i Midt-Østen til nå. Vi vil imidlertid også vise at det har vært perioder hvor sionismen har stått i motsetning til en av disse bevegelsene. Til sist vil vi peke på at sionistbevegelsen og staten Israel i dag er fullstendig avhengige av USA-imperialismen. Om enheten brytes mellom disse to kreftene i dag vil det bety sionismens og staten Israels sammenbrudd.

SIONISMENS ORGANISASJON

På samme tidspunkt som de europeiske kolonimaktene desperat kastet seg over det tyrkiske imperiet for å sikre seg nye markeder og råvarekilder, ble den første sionistkongress avholdt i Basel. Her ble grunnlaget lagt for den sionistiske kolonisering av Palestina. Theodor Herzls linje hadde vært å sikre jødene et «nasjonalt hjem» ved hjelp av kolonimaktene og deres militærapparat. En mer militant linje vant fram på Basalkongressen. En «Sionistisk Verdensorganisasjon» ble dannet (1897) og dens oppgave var å samordne sionistenes politiske, militære og økonomiske virksomhet og sikre «immigrasjon, kolonisering og utdanning». Strategien var å oppfordre fattige og forfulgte jøder til å bosette seg i Palestina. Til dette fikk de økonomisk hjelp. Gjennom utdannelsen skulle den ideologiske overbygningen skapes. Jøder som aldri hadde snakket hebraisk skulle nå få et «jødisk språk». De var innflyttere til Palestina, men sionistorganisasjonen måtte sikre seg at de ikke ble palestinere. Gjennom ideologiseringskampanjer ble de innflyttende jødene oppfordret til å holde seg borte fra de folkene som bodde i landet. Bare på denne måten var det mulig for sionistorganisasjonen å utvikle en motsetning mellom de opprinnelige innbyggerne og nykommerne.

Et organisert forsvar for jødernes interesser var utviklet alt fra 1850–60-åra. I Russland hadde man organisasjonen «Kjærlighet til Zion», i Frankrike organisasjonen «Den universelle Alliansen for Israel» og i Tyskland/Polen «Foreningen for kolonisering av Israels land». Den ideologiske basis for disse organisasjonene var jødedommen og hovedmålet var å sikre frihet til å utvikle den jødiske religionen.

Den «Sionistiske Verdensorganisasjon» hadde et annet mål. Det var å skape en «rent jødisk stat». Her skulle det jødiske småborgerskapet klatre til de høyder de drømte om, de skulle bli industriherrer, ministre og landeiere. En rekke spesialorganisasjoner ble opprettet for å ta vare på økonomiske og politiske spørsmål. Av de viktigste underorganisasjoner til Den Sionistiske Verdensorganisasjonen kan nevnes: Den jødiske kolonitrust, Kolonisasjonskommisjonen, Det jødiske nasjonalfond. Disse ble dannet umiddelbart etter den første verdenskongressen. Jøder over hele verden ble nå oppfordret til å gi en del av sin inntekt til sionistorganisasjonen. For å sikre at midlene kom inn ble til og med synagogene effektivt utnyttet.

Det britiske mandatet til Palestina gjorde det mulig for sionistorganisasjonen å utvikle sin styrke videre. Britene som så sionistene som et viktig instrument for deres kolonisa-

sjonspolitikk, stimulerte til utviklingen av sionistiske militære organisasjoner. Sionistene bygde nå opp sitt eget «ordensvern» (Haganah), sine rene militære avdelinger (Palmach) og terroristiske undergrunnsorganisasjoner som Stern- og Irgungruppene. Disse ble finansiert av Den sionistiske Verdensorganisasjonen.

Som tidligere papekt var det nødvendig for sionistene at fattige jøder som flyttet til Palestina selv ble sionister eller på annen måte så avhengig av sionistorganisasjonen at de ble tvunget til å støtte sionistenes politikk. Den viktigste metoden var her den økonomiske avhengighet. For det første fikk de økonomisk støtte til å reise til Palestina. For det andre kjøpte Den Sionistiske Verdensorganisasjonen jord som den leide ut til individuelle jøder eller til jordbrukskollektiver. Leiekontrakten lod på 49 år. Ingen jødiske innvandrere til Palestina fikk selv eie jord.

SIONISMENS STRATEGI

Sionistorganisasjonens strategi har vært:

1. Stimulere til jødisk innvandring og kolonisering i Palestina. Omkring midten av forrige årh. var det omlag 10 000 jøder i Palestina. I 1918 var tallet fortsatt bare 56 000. Det var de voksende motsetninger i det kapitalistiske systemet og med dette utviklingen av fascismen som satte fart i immigrasjonen. Sionistorganisasjonen utnyttet de europeiske jødeforfølgelsene effektivt.

Jødisk assimilering i Europa og USA ble motarbeidet. Målet var å få de forfulgte jødene til å reise til Palestina. Omlag 500 000 jøder innvandret til Palestina mellom 1918 og 1944. Da det fra amerikansk side ble tilbudt jøder som ble forfulgt av nazistene, innreise-tillatelse til USA, ble dette motarbeidet av sionistorganisasjonen.

2. Gjennom kolonisering og diplomatiske metoder, dvs. opptre som redskap for kolonimaktene, sikre dannelsen av en jødisk stat. Med utgangspunkt i en statsdannelse kunne Stor-Israel seinere nås. Typisk er det at sionistene først aksepterte FN's delingsplan av 1947. Med utgangspunkt i et sikkert bar-område har de så i 1948, 1956 og 1. angrepet de arabiske nabolanda for å utvide sitt territorium. Målet er fortsatt, som det alltid har vært uttrykt, Eretz Israel, – Landet Israel. Ifølge den religiøse legenden sionistene bygger på i sin propaganda, omfatter dette det næværende Israel og i tillegg Sør-Libanon og Sørvest-Syria. Dette kravet kan dokumenteres gjennom tallrike uttalelser av ledende sionister som David Ben Gurion eller Moshe Dayan.

3. Den tredje og kanskje viktigste oppgaven Den sionistiske Verdensorganisasjonen står overfor er å holde liv i staten Israel. USA-imperialismen har selvsagt i de siste 20 åra hvor enheten mellom imperialismen og sionismen har vært hovedsida ved forholdet, vært den viktigste økonomiske støtte til staten Israel. Om et prosjekt imidlertid ikke kan finansieres av imperialistkapital, trer det

Palestinske geriljasoldater på rekognoseringsoppdrag langt inne på fiendtlig okkupert område.

sionistiske apparatet i funksjon. Over 10 milj. dollar gikk til Israel fra en av sionistorganisasjonens undergrupper, Den forente jødiske Apell, mellom 1946 og 1963. Sionistorganisasjonen sikrer samtidig gunstige internasjonale lån for Israel, eller salg av israelske statsobligasjoner. (Israel er den eneste fremmede stat som får selge statsobligasjoner i USA. Amerikanske jøder får også fratrukket skatt for gaver til Israel via sionistorganisasjonen.)

FORHOLDET MELLOM SIONISMEN OG DEN BRITISKE KOLONIALISMEN OG USA-IMPERIALISMENS «KJÆRLIGHET» FOR SIONISMEN

Det arabiske borgerskapet hevder ofte at sionismen er det arabiske folkets hovedfiende nr. 1. Sambandet mellom sionismen og den amerikanske politikken forklarer de ved jødernes voldsomme innflytelse i USA. Sionistene har øyensynlig «lurt» USA-imperialistene til å støtte den israelske ekspansjonspolitikken. På den andre sida hevder ofte revolusjonære arabere at sionismen ikke spiller noen selvstendig rolle i forholdet til USA-imperialismen. – Det arabiske borgerskapet kan vanskelig forstå at det kan være noe galt med den amerikanske kapitalismen. For dem må selvsagt sionismen framstå som selve hovedfienden. På den andre sida vil revolusjonære som ikke forstår sionismens selvstendige karakter, ikke kunne forstå det særegne ved motsigelsene i Midt-Østen.

– Omkring første verdenskrig var det 16 millioner jøder spredt over hele verden. Bare en brøkdel av disse sluttet seg til det sionistiske apparatet. Det var åpenbart at slike objektive forhold i seg sjøl aldri kunne skape en sterk kolonialistisk bevegelse. De sionistiske lederne var også de første til å innsi dette og søkte derfor straks samarbeid med de makter som kunne tjene dem i deres politikk. Krisene sist i forrige århundre tvang de europeiske monopolene til å ekspandere for å sikre seg nye råstoffkilder og markeder. Tysk monopolkapital var i sterk ekspansjon og gjennom samarbeidet med det tyrkiske im-

periet sikret tyskerne seg adgang til hele Vest-Asia. Dette var en alvorlig trusel mot det engelske koloniherrredomme, særlig mot transportveiene til India og Suez-kanalen. England ble dermed tvunget til krig med Tyrkia om Palestina og området omkring Suez-kanalen. Sionistene stilte her sitt apparat til rådighet om engelskmennene lovet dem fri adgang til Palestina. (Tyrkerne hadde satt restriksjoner for jødisk immigrasjon.) Engelskmennene oppnådde med dette to ting: For det første fikk de sionistisk militær støtte i kampen mot tyrkerne. For det andre kunne de ved å utvikle en motsetning mellom sionismen og de lokale arabiske innbyggerne, selv lettere kontrollere området.

Enheten mellom britisk kolonipolitikk og sionismen var hovedsida ved forholdet så lenge sionistene tjente britenes interesser. To forhold førte til at britene brøt med støtten til sionistorganisasjonen. For det første den voksende arabiske nasjonalismen. Folket i Palestina krevde at britene skulle stoppe den jødiske immigrasjonen, terrorpolitikken og koloniseringen av land. Dette kravet fikk støtte av den stadig sterkere nasjonalistbevegelsen i Egypt. For engelskmennene var basene ved Suez viktigere enn Palestina-mandatet. Britene gikk derfor med på det egyptiske kravet for å sikre seg Suez-basene. En annen viktig faktor som forklarer bruddet var også sionistorganisasjonens krav om en selvstendig, «rent jødisk stat». Dette var også en trusel mot britisk base- og kolonipolitikk. I 1947 ga britene opp sitt mandat over Palestina. Verdenskrigen hadde gjort den gamle kolonimakten kraftløs.

USA-imperialismen kom inn på scenen tidsnok til å oppfylle det sionistiske kravet om dannelsen av en jødisk stat. Det var de nyoppdagede oljerikdommene USA-imperial-

ismen tørstet etter. Samtidig var arabisk nasjonalisme en trusel mot monopolene. En jødisk stat tjente de imperialistiske interessene for det første fordi denne staten var økonomisk fullstendig avhengig av hjelp fra USA. Ifølge offisielle amerikanske dokumenter fikk Israel over 15 milj. dollar i økonomisk assistanse fra USA mellom 1945 og 1967. I tillegg kommer den indirekte hjelpen via militærhjelp og vest-tyske «tilbakebetalinger». Israel var derfor en sikker militær base for USA i enhver situasjon hvor det var nødvendig å slå til mot arabisk nasjonalisme. Samtidig ville fordrivelsen av det palestinske folket og den israelske ekspansjonspolitikken føre til at enhver politisk bevegelse i den arabiske verden ville være opptatt med kampen mot Israel. På denne måten kom kampen mot den amerikanske utbyttinga i annen rekke.

Hovedmotsigelsen i Midt-Østen i dag går mellom de arabiske folkene på den ene sida og USA-imperialismen og den sionistiske staten Israel på den andre. I dag ser vi at den arabiske enhetsfronten mot imperialismen blir styrket. Den palestinske frigjøringsbevegelsen arbeider for å styrke forholdet til folket i Israel, både arabere og folk med jødisk religion. En sterk økning i tallet på streiker og oppkomsten av de første revolusjonære organisasjoner som står skulder ved skulder med frigjøringsbevegelsen, viser at folket i Israel mer og mer ser at sionismen ikke tjener deres interesser.

Det er innbyggerne i Israel som i dag er kanonføde for USA-imperialismen og dens sionistiske allierte.

Enheten mellom de arabiske folkene og folket i Israel vil stadig bli sterkere. Bare gjennom slik enhet vil Palestina kunne frigjøres og bare en slik enhet kan gjøre kampen mot USA-imperialismen sterk.

Nytt nummer av «Fritt Palestina» foreligger omlag 1. mars. Avisa tar opp særlig den sionistiske staten Israel; og viser hvordan staten inngår som et ledd i USA-imperialismens undertrykkelse av de arabiske massene. Statens særegne karakter behandles grundig. Avisa dokumenterer hvordan mesteparten av det palestinske folket ble fordrevet i 1948 da staten ble oppretta; og den viser også hvordan araberne som enda bor i Israel og i okkupert område etter 1967 lever under et system som med god rett kalles apartheid-system.

Avisa stiller også spørsmålet om hvem som egentlig er den sionistiske staten Israels venner i Norge. LO-formannen Aspengren nekta å la seg intervju. Han ville ikke svare på hva LO-pampene mener med at «staten Israel må regnes som en demokratisk oase i Midt-Østen» (fra en rapport skrevet av LO-delegasjonen som besøkte Israels LO i 1965). Avisa tar videre opp hvordan norske skolebøker omhandler staten Israel og fordrivelsen av det palestinske folket. En smakebit henta fra ei historiebok i ungdomsskolen: «Da staten ble opprettet, ble de palestinske araberne skjøvet (red. utheving) ut, og de ble meget bitre.» Endelig inneholder avisa et stort intervju med en Al Fatah-leider som viser hvordan situasjonen for den palestinske frigjøringsbevegelsen er i dag.

FRITT PALESTINA

Avisa kan bestilles gjennom «Palestinakomiteen i Norge», postboks 107 Blindern, Oslo 3, postgirokonto nr. 20 90 85. Prisen er kr. 1,50.

Det progressive litteraturtidsskriftet Profil har nå kommet med to nye numre, nummer 4 og 5 for 1970.

Nr. 4 er et plakatnummer med oversikt over plakater fra viktige kamper i proletariatets historie de siste hundre år. Det er plakater fra Pariserkommunen 1871 og fra Mai-revolusjonen 1968. Det er en mengde gode plakater og tekstene til hver plakat forteller litt om hvilke forhold de er skapt under. Nummeret er godt og interessant, men vi savner en poengtering av hva som kan brukes i norske forhold. Hvis det f.eks. hadde stått »Legg her merke til hvordan pekefingermotivet er godt utnyttet», eller »Det fine med denne plakaten er at de har inkorporert Oslo Sporveiers merke i håndbaken på den knyttede hånden», da hadde nummeret vært mer anvendelig for nye plakatkunstnere, men dette er bare en liten innvending.

Mens nummer 4 er fullt av plakater, er Profil 5/70 fullt av tekster. Det er tydelig at Profil nå endelig har tatt skrittet over til den progressive kulturen og ønsker å være et organ for kunst for de undertrykte massene i Norge. Det er anmeldelser av årets bøker, ikke bare artikler om gamle arbeiderdiktere fra gullalderen 1910–1920. Stig Holmås, Bjørn Nilsen og Maja Ekelöf (Rapport fra en Skurebøtte) er anmeldt. I arbeidet for en kultur for folket har redaksjonen begynt å anmelde sosialdemokratiske teaterstykker og forklarer feil ved disse. En artikkel om den progressive filmmannen Joris Ivens (som var i Oslo Filmklubb i fjor og viste filmen »Folket og dets geværer») er

også nyttig. Men det mest positive ved dette nummeret er de mange diktene. Det er seks oversatte Brecht-dikt og ni nye norske dikt. Ikke alle er like gode, men flere av forsøkene er bra og når vi i tillegg har Tor Obrestad og Stig Holmås, er det tydelig at den progressive kunsten er på veg framover. Som smakebit skal vi trykke Kjell Askildsens bidrag til det siste Profil-nummeret:

PENDLEREN

Visst har vi frihet.

For eksempel
bygningsarbeideren fra Solør
som reiser fire timer daglig
for å bygge hus i Oslo.
Fire pluss åtte er tolv.
Arbeiderne fra Solør har frihet
til å velge mellom arbeid i Oslo
eller enda lenger vekk
til å velge fire timers reise
fremfor seks
eller han kan bli ukependler
reise hjem hver weekend
bo resten av uken på et brakkerom
seks kvadratmeter
to mann
seks delt på to er tre
tre kvadratmeter.

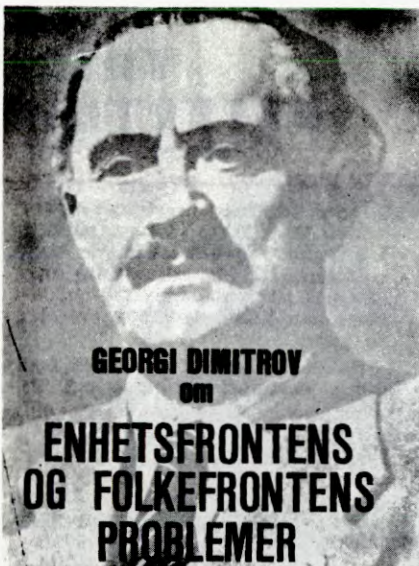
Visst har han frihet

det er bare av en eller annen grunn
ikke arbeid for ham i Solør
det er bare av en eller annen grunn
ikke leilighet for ham i Oslo
det er bare av en eller annen grunn
ikke sikkert at han får beholde jobben
til vinteren.

profil

Profil kan bestilles ved å skrive til:
Profil, Boks 33 Blindern, Oslo 3.
Abonnement: nr. 4 og 5/70 pluss
1971 kr. 20,-.

»Om enhetsfrontens og folkefrontens problemer» er den første boka som er gitt ut på forlaget Oktober A/S. Den tar opp brennaktuelle problemer for kampen mot EEC og dyrtida. Boka er på 250 sider, og koster kr. 15,-. Den kan bestilles fra Klassekampens distribusjon, boks 6159, Oslo

forts. fra s. 7

kvele medlemmenes stadig sterkere støtte til frontene.

GRUNNLAGET FOR BAUDES IDEER

I Sverige har det i det siste året vært en viktig endring i klassekampen, både blant studentene og i arbeiderklassen. Tydeligst ser vi dette ved at 20–30. 000 arbeidere har vært i »ville» streiker og at arbeiderklassen har vist en enorm solidaritet i streikekampene. Dette har medført at m-l-rørsla i Sverige har fått en veldig framgang og mange nye sympatisører strømmer til. Dette stiller store krav til m-l-rørslas massearbeid og ledelse i massekampene.

Nettopp i tider hvor klassekampen og kommunistene er i framgang, viser det seg at slike »venstre»-opportunistiske avvik oppstår. Formann Mao sier i *Spørsmålet om å bekjempe feilaktige tendenser i partiet: »I kampen mot*

»venstre»- og høyre-avvik i partiet må vi bestemme vår politikk i samsvar med de særskilte vilkåra. For eksempel må armeen være på vakt mot »venstre»-avvik i tider da den seirer, og mot høyre-avvik når vi lider nederlag eller ikke er i stand til å vinne mange slag. Under jordreformen må høyre-avvik bekjempes der hvor massene ennå ikke for alvor er revet med og kampen ennå ikke er begynt på brei front, og mot »venstre»-avvik må vi være på vakt der massene for alvor er våknet til liv og kampen allerede er utvikla.»

Det er såleis like viktig å bekjempe »venstre»-avvik som høyre-avvik. Og det er viktig å ta disse avvikene taktisk alvorlig. Nå når klassekampen og m-l-bevegelsen i Norge er i stor framgang er det viktig å være på vakt overfor »venstre»-opportunistiske ideer, som likner de som Baude-gruppa i Sverige fører fram. Derfor skal vi lære av Baude-gruppas feil, og avvise dem.

For Vietnam

utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonnement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

RASJONALISERING: KRISE FOR FILOLOGER

I debatten om krisetilhøva ved Universitetet i Oslo blir det stadig hevda at årsaka er alt for mange studentar. Folk som seier slikt syner ikkje berre ein manglande innsikt når det gjeld monopolkapitalen sitt behov for akademisk utdanna arbeidskraft, dei hjelper og til å styrke tendensane til rasjonalisering på Universitetet.

Vi veit at Ottosenkomiteen reknar med ei stiging i studenttalet frå om lag 30 000 i dag til om lag 100 000 i 1985 – altså ei tredobling på 15 år. I same tidsrommet skal lærarstaben aukast med vel det doble av kva han er i dag. Dette seier for det første noko om behovet for akademisk arbeidskraft. For det andre seier det noko om kva styresmaktene vil betale for denne arbeidskrafta. Vi ser at dei vil betale mindre og mindre pr. ferdigproduert akademisk, ved at kvar lærar får ansvaret for stadig flere studentar. Dette legg eit hardt arbeidspress på lærarane, samstundes med at undervisninga blir dårlegare for studentane.

Frå Ottosenkomiteen sitt synsstad er dette ei sunn og positiv utvikling: Arbeidskrafta blir billigare. Faglege friksjonar eliminerast ved hjelp av ymse rasjonaliseringstiltak. Ideologiske friksjonar eliminerast ved auka tidspress. Opposisjon og kritikk blir det ikkje noko av. Men les vi tala rett, kan vi med god grunn seie at OK legg opp til ei tiltakande forverring fram mot 1985.

Alt no har denne forverringa teke form av ei krise. Medan studenttalet ved t. d. Nordisk institutt sidan 1964 har auka med 137 %, har lærartalet auka med berre 61 %. Forholdstalet student/lærar har stige frå 18,3 % i 1964 til 25,9 % i 1970. Desse tala gjeld for haustsemesteret. I vårsemesteret er tilhøva enda verre.

Folk som trur krisa skuidast «eksplosjon i studenttilgangen», reagerer ofte i blinda og gjer seg til talsmenn for rasjonaliseringstiltak som lukking, strengare opptaksvilkår for mellomfagstillegg og hovudfag, innføring av vektalt osv. Tenkjer vi slik, er vi med det same inne i OK si tankeverd. Dermed bøyggjer vi nakken inn under ein ny monopolkapitalistisk framstøyt. Skal vi ta vare på oss sjølv, må vi skjønna at dette er inga løysing. Vi må sette oss i mot monopolkapitalen over alt der han freister gjere vilkåra verre for oss. Dette krevjer einskap.

Det krevjer einskap på kravet om at krisa berre kan løysast gjennom utviding av løyingsgrammane – sett på grunnlag av eit basisår, t. d. 1964. Det krevjer einskap mellom studentar og lærarar, og det krevjer

einskap mellom institutta. Krisa er allmenn, og ingen må få inntrykk av at ho berre er på ein skilde institutt.

Det krisemøtet som Nordisk og Engelsk institutt heldt i Sophus Lies auditorium måndag 25. januar, syntte til fulle einskapen mellom lærarar og studentar. Det syntte og forståinga for krisa sin allmenne natur. Lukking og andre rasjonaliseringstiltak vart vilkårslaust avviste. Samstundes viste det seg at det var lite von om noko snart svar frå styresmaktene. Det betyr at vi må trappe opp våre egne aksjonar. Cm styresmaktene trener saka, må vi finne fram til dei middel som er best eigna til å tvinge fram ei løysing vi er tjent med. Og ver trygg: Vi skal ikkje leite lenge etter dei!

Fra møte i fakultetsrådet, der studentene marsjerte inn for å være med på å bestemme over sin egen situasjon på Nordisk institutt.

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

CLARTE. Organ for Svenska Clarte-förbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.
ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Fack, 40230 Gøteborg. Årsab. kr. 15,- til pg. 4 86 37

MARXISTISKT FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10¹¹ Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXIST-LENINISTISKE STUDIEBREVE. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML, c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4 th. 1620 København V, giro 16 09 59.

GRUNNSIRKELEN I MARXISMELENINISME MAO TSETUNGS TENKNING inneholder følgende bøker og hefter:

Marx/Engels: Det kommunistiske manifest	kr. 4.00
Mao Tsetung: I folkets tjeneste, Til Bethunes minne, Den dumme oldingen som flyttet bergene	kr. 0.25
Mao Tsetung: Bekjemp bokdyrkelsen, Forbedre våre studier ...	kr. 3.00
Mao Tsetung: Om motsigelsen	kr. 4.00
Josef Stalin: Den dialektiske og historiske materialismen	kr. 4.00
Lenin: Staten	kr. 2.50
Bo Gustafsson: Stemmeretten under kapitalismen, Det kommunistiske parti	kr. 3.00
Statutter for SUF(m-l) (el. ML-gruppene el. KKP)	kr. 2.00
Sitater fra formann Mao	kr. 4.40
Marxismens politiske økonomi	kr. 4.00
Lin Piao: Beretning til KKP's 9. nasjonale kongress Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje. Leninisme eller sosialimperialisme. Studieplan	kr. 2.00
De forskjellige trykksakene kan bestilles hver for seg eller under ett. Komplette koster sirkelen kr. 30.00 (pluss porto). Studiematerialet bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgiro 20 81 66.	

Leserbrev om narkotika

Kamerater, som marxist-leninist – skoleelev og leser av avisa, føler jeg det som min plikt å gjøre mitt til at avisa blir enda bedre.

Jeg tenker i denne forbindelse på artikkelen om NARKOTIKASPØRSMÅLET i nr. 3/1970. Artikkelen er bra den, unntatt det som står helt innledningsvis. Der mener jeg at redaksjonen har uttrykt seg mangelfullt og uklart. Der står følgende: »Årsaken til at fler og fler ungdommer begynner å røyke hasj er at de er fundamentalt misnøyd med det kapitalistiske samfunnet, med å gå på skolen, i det hele tatt med alt hva samfunnet i dag kan tilby dem...»

Her mener jeg at man burde påvist hvordan det kapitalistiske samfunnssystem er den direkte eller indirekte årsak til misbruk av rusgifter. Man må være klar over at ungdom-

mene ikke begynner med narkotiske midler for å protestere mot det bestående systemet. Ut fra artikkelen kan det lett føre til misforståelser på dette punkt. Grunnen til at en ungdom begynner å misbruke narkotiske rusgifter, kan være så forskjellig, men la meg her gi et par eksempler som burde ha vært med i artikkelen for å belyse det hele bedre.

Det kan i et hjem hvor bare den ene parten arbeider, slik at inntektene er små, være lange og heftige tretter om økonomien. Dette kan komme av at den arbeidende part nærmest sliter seg ut på jobben – men får lite betalt – slik at lønningene nesten aldri strekker til. Tretter fører i lengden bare med seg uhygge og kulde. Dette kan føre til at en sønn eller datter i huset ikke føler den trygghet og lunhet i hjemmet lenger. Derfor begynner han

”Jeg blir ikke avhengig,”

Flesteparten av de ungdommene som bruker stoffer som hasj, LSD, lynol, morfin og andre narkotiske preparater, gjør ikke dette i noen bevisst protest mot samfunnet, slik enkelte borgerlige forskere synes å tro, hasj-ideologien er godt integrert i det borgerlige samfunnet, og blir heller ikke registrert av sosiale instanser.

For mange ungdommer er stoff en slags reaksjon på fæle forhold hjemme. Foreldrene er f. eks. trygdede og har en elendig økonomi, familien bor dårlig, eller bor altfor dyrt og må arbeide seg i hjel for å klare utgiftene. Mange familier har ikke tid eller ork til å føre et hyggelig og avslappet hjemmeliv. En liten sosiologisk undersøkelse i Oslo i fjor viste at de aller fleste ungdommene vi kommer i kontakt med er fra arbeiderhjem, geografisk bor de for det meste i de gamle arbeiderstrøkene i Oslo indre-øst og i drabantbyene på østkanten. En annen ting er at mange av de ungdommene vi treffer på som driver rundt i sentrum, er innflyttere, dvs. de er mer eller mindre tvangsflyttet fra områder der «distriktutbygginga» har vært effektiv. Ikke bare er det mange av foreldrene som ikke får seg arbeid her i Oslo, men 18–19 åringer som har måttet reise fra hjemstedet, får heller ikke jobb. Mange ungdommer ber om hjelp for stoffmisbruket sitt. Psykiatriske sykehus har vært uvillige til å ta dem inn, eller de har ikke hatt plass til ungdommer som sjøl ber om det.

Konkrete hjelpetiltak settes i verk bare når problemene har blitt så store at stoffbrukerne truer med å bli en belastning for samfunnet, for samfunnets produktivitet.

Behandlingen fører ofte til at de unge blir pådytta skyldfølelse for at de ikke klarer seg i samfunnet »som andre folk». Eller det blir snakket mye om all urettferdigheten som har blitt begått mot dem. Sjelden eller aldri kommer det fram at det f. eks. er det stadig økende presset på skolen som fører til at mange ikke klarer å henge med og dermed føler seg som tapere. Når det kommer fram, går behandlingen ut på at de skal lære seg å tåle presset, ikke at de skal bekjempe det, eller hvordan de skal bekjempe det. For noen kan det se ut som en trøst å røyke litt hasj eller sniffe litt lynol, og så lurar de seg sjøl med at »jeg blir ikke avhengig». Men etter ei stund viser det seg at de har blitt det, og dermed kan det rase nedover.

Det er ofte slik at det er ingen som har fortalt dem at om de har det fælt hjemme, så kan foreldrene ha sine grunner til at de ikke klarer å lage hjemmet så hyggelig som de kanskje ville. De sliter seg ut i hardt arbeid for dårlig lønn, priser som alltid stiger, og de er ofte ikke i noen bedre situasjon enn ungdommene sjøl.

Måten å bekjempe narkotikamisbruket på, må være å bekjempe årsakene til at ungdommer kan føle at narkotiske stoffer er den

eller hun å holde seg mer og mer utendørs, og treffer etter hvert venner som heller ikke er helt fornøyd med tilværelsen. Dermed oppstår en sterk trang til å flykte fra virkeligheten og narkotiske midler gjør denne »reisen» mulig. Og vi vet at det som begynner i det små, lett kan føre til et daglig misbruk når det gjelder rusgifter. Dette er et typisk eksempel på at det kapitalistiske samfunnssystemet er den indirekte årsak, for slik planmessig utbytting av arbeidernes arbeidskraft finner man nettopp i det kapitalistiske systemet.

Andre ungdommer kan komme opp i narkotika-helvetet mer »tilfeldig». De kan ha venner som prøver disse stoffene om lørdagene, og så vil man ikke være dårligere enn de andre. Men vi mennesker reagerer helt forskjellig på narkotiske stoffer, og i verste fall blir man avhengig av et stoff etter kun å ha prøvd det en gang – mens andre kan tåle ganske mye uten å bli avhengig.

Så spør man seg: hva har dette med det kapitalistiske samfunnssystemet å gjøre? Vel, er det ikke nettopp det småborgerlige og kapitalistiske systemet som framelsker dette med »ikke å være dårligere enn andre»? Eller »naboen må ikke ha noe som ikke vi har». Det er systemet vårt som gjør at nesten alle er klatrere på den sosiale rangstige. Man vil alltid være like »fin» eller helst »finere» enn de andre i nabolaget.

m-l'er.

eneste måten å komme bort fra en uutholdelig situasjon på. Det kan være å bekjempe rasjonaliseringa og dyrtida og EEC på arbeidsplasser. Det kan være å ta kontakt med progressive for å være med på å organisere kampen mot rasjonaliseringa i skolen; de normerte prøvene og det nye karaktersystemet som bare ytterligere vil forverre skoleelevenes kår.

SPEKIALNUMMER OM KINA

Som tidligere meldt vil Røde Garde komme med et spesialnummer om Kina i vår. Dette nummeret vil komme i salg i siste halvdel av mars, og vil inneholde erfaringer fra den Kina-reisen som en del kamerater var ute på i fjor høst. Av innholdet kan vi nevne artikler om leveforholdene, skole- og utdanningsystemet og om hæren i Kina. Formålet med Kina-nummeret er å trekke fram slike erfaringer som vi kan dra nytte av i den aktuelle kampen som vi her i Norge står oppe i. Derfor mener vi at bladet vil bli et viktig ledd i kampen mot EEC-imperialismen, rasjonaliseringa og dyrtida.

Vennskapssambandet Norge–Kina,

Normans gt. 48 B, Oslo 6. Kontor-
tid onsdag 11–17 og fredag 9–13.

KLIPP & KOMMENTAR

MORGENBLADET OG KALHEIM

Fra et helsidesintervju med Ragnar Kalheim i Morgenbladet for 6. februar 1971, har vi klippet følgende:

»De siste årene har vært preget av de såkalte ville streiker. Om ikke iscenesatt, så ofte regissert av SUF. Norgas-streiken er et eksempel. Der var Kalheim den eneste som torde stå fram og ta oppgjøret med SUF'ene, ta dem i nakken og plukke gymnastikk-øvelsene deres fra hverandre, bit for bit. Arbeiderpartifolkene våget ikke. Nei, da var Kalheims brede rygg god å gjemme seg bak.

— Disse streikene, Kalheim, har det ikke ligget et element av opprør mot LO-ledelsen, som De selv har betydelig sympati for?

Men her som ellers, skiller han klinten fra hveten.

— Streiker er som regel både berettigede og nødvendige, som et korrektiv til både LO-ledelse og bedriftsledelse. Men de skal ikke være noen gymnastikk-time for SUF før de stormer barrikadene.

SUF har ingen grobunn i et samfunn som vårt. De er et resultat av vår tids fortvilelse. Av vårt surrogat-samfunn. De har bare ikke forstått at de opprinnelige verdier for Norge er ikke å finne i Maos sitater, men i vårt eget folk.»

Denne hyllesten til personen Kalheim, som vi finner i dette klippet, går igjen i hele intervjuet. Hvorfor gjør Morgenbladet dette? Hvorfor hyller Morgenbladet den mannen som dolket Norgas-arbeiderne i ryggen? Er det fordi Kalheim er blitt glad i Morgenbladet? Nei, grunnen er nok den at Morgenbladet ser Kalheim som en som de tror kan hindre den progressive frammarsjen i arbeiderklassen. Morgenbladet tror at Kalheim, som en av lederne i Folkebevegelsen, skal greie å lure arbeidsfolk til å tro at folkeavstemnings-nei og

38 nei-stemmer i Stortinget skal kunne sette en endelig stopper for EEC-medlemskapet, og lure dem til å gå inn for en handelsavtale med EEC.

Ser Morgenbladet at det ikke går å ta snarveien til EEC, og at de nå må ta til takke med omveien om en handelsavtale som så gradvis utvides til medlemskap?

Dette kan i allfall forklare at vi i intervjuet finner først et spark til Arbeiderpartiet og så:

»— Alternativet Kalheim? Til EEC?

En handelsavtale. Så selvsagt. Intet forstandig menneske går inn for at Norge skal isoleres: Mange livsviktige spørsmål må få sin løsning i internasjonale fora. Eksempler er nedrustning og forurensing.»

Dette er nok toner som Morgenbladet og dets venner monopolkapitalen liker. Og da passer det også utmerket å bruke Kalheim som støtte i hetsen mot marxist-leninistene, som er de som har gått i spissen for en kamp mot EEC, en kamp som føres konsekvent mot monopolkapitalen. Da kan det være godt for Morgenbladet å gjemme seg bak Kalheims brede rygg.

GAMLE TRADISJONER

Morgenbladet har i den senere tid vært ivrig framme i kampen for at »frihet og demokrati» fortsatt skal herske i Norge. I den forbindelse sakser vi fra avisen følgende:

»V e r r e er den manglende vilje til å innse at vi her står overfor et fenomen som er minst like farlig for vårt samfunn som nazismen var i 30-årene — i realiteten er SUF og alt det står for, adskillige streker verre enn Quislings hird og alt dens vesen. NS og dets underavdelinger var iallfall i sitt utspring nasjonalsinnret — om enn i en pervertert form og med vilje til å gå i fiendens og de onde krefters sold da prøvelsens tid inntraff. SUF erklærer seg åpent maoistisk — den kjenner ingen annen autoritet enn Mao i dagens verden — den vil i en krisetilstand ikke ha noen betenkeligheter av nasjonal art, så meget synes klart.

DEN SOM LER SIST, LER BEST

Sakset fra høyre-avisa Harstad Tidende:

To bekymrede offiserer, sjefen for TLF, oberst Randers og brigadesjefen, oberst Østbye: »Kanskje lo vi av SUF-revolusjonen — vi gjør det ikke lenger i dag!»

Efter krigen var det skjønn enighet om at hadde man i tide innsett hvilken fare nazismen representerte også i vårt land, kunne man ha tatt sine forhåndsregler før det var for sent. I erkjennelsen av dette fikk vi bl. a. Beredskapslovene av 1950, som gjør det mulig for myndighetene i en kritisk situasjon å sikre seg personer hvis nasjonale lojalitet man ikke kan stole på.

Dette må selvsagt i dag gjelde SUF og kretsene rundt det, mer enn noen andre. Skal en lov som beredskapsloven overhodet ha noen effekt i en nasjonal krisetilstand, må nødvendigvis Overvåkingstjenesten og de som forøvrig er satt til å ivareta vårt lands sikkerhet, på forhånd skaffe seg oversikt over hvem som kan ansees som potensielle landsforrædere hvis det bryter løs.»

Dette klippet synes vi taler godt nok for seg selv slik det står. Men vi kan nevne at Morgenbladets Berlin-korrespondent, Sigurd Konstad, anså Hitlers maktovertakelse i 1933 som en høyst positiv begivenhet, fordi nasjonalsosialismen var klart anti-marxistisk. Så avisen har gamle tradisjoner å ivareta i heksejakten på revolusjonære.

»NÅ»

Bjørn Glorvigen, NÅ-skrubent med sterke fascist-trekk, skriver i NÅ nr. 7 1971:

»Nord-vietnamesiske styrker ligger i bunkere og leire langs Ho Chi Minh-veien i Laos. Til nå har de kunnet føle seg trygge mot angrep. Men nå har en stor sør-vietnamesisk styrke samlet seg langs Laos-grensen Hele krigen har skiftet karakter. Et skifte som kan bety fred.»

Dette er altså NÅ-fascistenes framstilling av massenedslaktinga av folket i Indo-Kina. Å knuse fokets rettferdige kamp, betyr fred! Hvilken skulle det i så fall ha blitt? Det ville klart ha blitt en fred for imperialistene og overløperne i Indo-Kina. — Men vi vet at det indo-kinesiske folket ikke lar seg knuse, og at de kommer til å seire og vinne en fred som folkemassene er tjent med.

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (Marxist-leninistene).

Ekspedisjonsadresse: Røde Garde, c/o Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

Til:

«REVOLUTIONEN GÅR VIDARE»

Jan Myrdal har skrevet en bok som heter »Revolutionen går vidare» om Kina. Den er foreløpig bare kommet på svensk, men skal komme på norsk om ikke så lenge. Røde Garde har intervjuet en kamerat som var i Kina i fjor høst, om hva han mener om boka, sett i forhold til det som han opplevde på Kina-turen.

– I Kina besøkte vi mange stormagasin, både på landet og i byene. Vareutvalget var imponerende. At Kulturrevolusjonen har ødelagt landets materielle grunnlag, er å snu alt på hodet. Tvert imot, ved å sikre og utvide folkets makt har Kulturrevolusjonen betydd større muligheter til å øke og utvikle produksjonen. Ved å få bort all slags ekspertstyre blir massene i stor grad dratt med i arbeidet med oppfinnelser og forbedringer. På grunn av dette har Kina på flere områder gått forbi stormaktene. F. eks. er Kina det eneste land som har greidd å framstille kunstig insulin, som er en livsnødvendig medisin for sukkersyke. Ting som radioer, symaskiner, sykler og armbåndsur er noe som de fleste familier i Kina har nå. Før var mange varer rasjonert, men nå står bare bomullsrasjoneringen tilbake. Alt vi så i Kina viser en enorm materiell framgang for folket, men kineserne selv legger stor vekt på at dette er takket være at sosialismen er sikret i Kina i og med Kulturrevolusjonen.

Undervisning i Kina. Masselinja er gjennomført: Elevene er aktivt med i undervisninga.

Jan Myrdals bok er fra landsbyen Liu Ling i Nordvest-Kina. Han var der først i 1962 og nå sist høsten 1969. Hva synes du om boka hans, og det bilde han gir av Kina når du sammenlikner med det dere opplevde i fem uker høsten 1970?

– Mitt inntrykk er at Myrdals bok er noe av det beste som er skrevet om Kina. Mange såkalte »Kina-eksperter» skriver uten å vite nok, mens Myrdals bok grunner seg på intervjuer med innbyggere i en landsby. Kineserne forteller om livet slik de opplever det. Jeg vil anbefale alle å lese boka.

Det har vært spekulert og skrevet mye om Kultur-revolusjonen. Noen mener den var det rene kaos og anarki, mens andre vil hevde at den var en personlig maktkamp mellom Mao Tsetung og landets tidligere president Liu Shao-chi. Hvordan stemmer Myrdals beretninger om dette med det du opplevde i Kina?

– Myrdals bok viser konkret at Kulturrevolusjonen dreide seg om ting som angikk folket direkte. Skulle Kina trygge sosialismen eller skulle landet gå samme vei som Sovjet? Mange ledende kommunister ble før Kulturrevolusjonen mer og mer adskilt fra folket.

Kao Pin-ying sier i boka: »Før Kultur-revolusjonen stolte vi kadre ikke helt på massene. Vi opptrådte som om det egentlig var vi som visste best. Det var mange som satt tause på møtene, og vi trodde at det greide seg at vi snakket. Nå etter Kulturrevolusjonen har det blitt forandret. Nå stoler vi på folket. Nå er det massene som har all makt. De bestemmer i alle viktige spørsmål. De diskuterer alle ting. Det er massene som har tatt ledelsen.

Det er riktig det som har skjedd. Før fantes det mange ulike parallelle organisasjoner selv om de alle formelt ble ledet av partiet. Nå er det bare revolusjonskomiteen. Det er en enhetlig ledelse. Det innebærer mindre administrasjon. Den kan massene kontrollere. Det er mer folkemakt. Massene taler nå åpent om allting og har mer å si enn tidligere. Det er Formann Maos linje.»

Myrdal tar opp den vanlige påstanden om at folkets materielle levestandard ble senket under Kulturrevolusjonen. Særlig revisjonistene i Sovjet har hevda dette, at butikene er tomme, at det er varemangel osv. Myrdal mener at dette ikke stemmer, hva er ditt inntrykk?

Lederen for Revolusjonskomiteen i Liu Ling sier: »Vi arbeider ikke bare for oss selv, vi arbeider ikke bare for vårt kollektiv, vi arbeider ikke bare for Kina, vi arbeider for at alle verdens folk skal bli frie, og de andre folkenes kamp er en kamp også for vår framtid.» Har du noen kommentarer til dette?

– Overalt vi var, fikk vi inntrykk av at kinesernes solidaritet med andre folk er sterk. De studerer stadig utviklingen i andre lands kamp mot sine fiender. Fordi alle verdens folk har felles fiender i USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme støtter folkene hverandre. Flere steder sa de kinesiske kameratene at det revolusjonære arbeid vi gjør i Norge var en mektig støtte til dem. Selv arbeider de for å styrke Kina, og slik vil de hjelpe verdens folk, fordi et sterkt Kina er en hjelp for andres kamp. Formann Maos parole om at »Kina bør yte større bidrag til menneskeheten», er en realitet for kineserne.

Har du til slutt noe å si om situasjonen i Kina i dag som helhet?

– Myrdals bok dekker helt våre inntrykk: »Det som holder Kina sammen er ikke et stort administrativt apparat, det har de skåret ned på, og de fortsetter å gjøre det. Det som holder Kina sammen er heller ikke det militære. Det fins. Det er nødvendig, men det hersker ikke over Kina. Bøndene i Liu Ling har i flere år hatt våpen i sine hjem. Det som holder Kina sammen er diskusjoner om Mao Tsetungs tenkning. Det er derfor helt riktig å si at åkrene gir mer avling fordi menneskenes tenkemåte forandres.»